

LYŠKÁNORA 116

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Předradostiny 1090 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Revokace úředního rozhodnutí * Hranice - část první *

Motta tohoto čísla

„...Zvířata vždycky odcházejí umírat domů...“

Babačan Borůvka
o zesnulém Burbunovi

„...Važte si toho, že tady máme loajálního
hrobníka, kterej moc nemluví...“

Otakáro Vesta

„...Když lezu na strom, tak jsem druid...“
Babačan Borůvka

Revokace úředního rozhodnutí

Hrobníku,

tento list je ryze úředního charakteru. Dlouhá léta zastáváš funkci obecního hrobníka a dle všech referencí vykonáváš práci pro obec svědomitě. I proto jsem po nástupu do liscannorského starostenského úřadu neváhal vyplatit ti roční mzdu na rok příští. V tomto ohledu není žádného důvodu být s tebou nespokojen. Věřím, že i ty si vážíš stálého příjmu, který ti obec pravidelně zajišťuje. V dnešních těžkých časech je stálý výdělek životně důležitou jistotou. Ano, s tvou prací, jak jsem ji bedlivě sledoval i v minulosti, jsem tedy skutečně spokojen.

S čím jsem však spokojen méně, je udržování zavrženého incestního vztahu s tvou sestrou Eleanor. Lidé jsou všímaví. Kdekdo ví, že jste se po smrti Wyndred Rugorské sestěhovali do domu č.p.24, kde

žijete tzv. na hromádce, tedy jako muž a žena. Vaše domy č.p.2 a 5 chátrají, jelikož nejste schopni je dále udržovat. Příjem vás obou je limitován jedním ročním hrobnickým platem, na němž jste tedy existenčně závislí. Zmíněné domy však nejsou předmětem mého zájmu, pouze bych chtěl doporučit, abyste je odprodali dříve, než se na nich podepíše neúprosný zub času a pozbydou na ceně. Předmětem mého zájmu je budova č.p.24 a intimní vztah, jenž v ní provozujete. Ano, mohl bys mi namítnout, že v kmenech vašich předků je běžnou zvyklostí, když bratři a sestry zakládají rodiny, když se tělesně oddávají sobě navzájem, ale v civilizačním okruhu, v němž se pohybují já, natožpak v civilizačních okruzích vyšších, jest takové chování společensky nepřipustné a zavrženíhodné. Incestní vztah je smrtelný hřích, který bohové nemilosrdně trestají. Duchové kyje a tesáku možná nikoli, ale bohové ano. Tím jsem si jist. Abych vás oba božího trestu uchránil, odmítl jsem vás jako starosta oddat, kdyžs mě o tento úřední akt v jarnu tohoto roku požádal. Tolik na úvod. Nicméně k meritlu věci, kterým je budova č.p.24.

Po převzetí starostenského úřadu bylo třeba nejprve podrobně projít starostenskou knihu, evidenci domů a obyvatel a samozřejmě účty. Nebyl jsem překvapen, že můj předchůdce před kvapným odjezdem do země svého původu zanechal po sobě i jistý nepořádek. Řekl bych dokonce charakteristický svinčík. Předem jsem tušil, že svinčík nalezen bude a bude nezbytné jej uklidit. Ostatně touto činností se zabírám od svých jinošských let. Musím ale také přiznat, že svinčíku bylo méně, než jsem ze znalosti

reálií očekával. Šlo si s tím poradit vcelku bryskně. Kromě jednoho problému, který považuji za kupku hnoje. Jedná se právě o dům č.p.24, respektive o jeho vlastnictví.

Po smrti bezdětné vdovy Wyndred Rugorské bylo třeba stran obecní úřadovny vyřídit dědické záležitosti. Tehdejší starosta zcela správně ve změti úředních záznamů zjistil, že nebožka měla jediné dva žijící příbuzné, příbuzné příslušnosti v Liscannoru, a to bratra Haarduna, žijícího v č.p.5 a sestru Eleanor, obývající č.p.2. Nejbližšími, a vlastně i jedinými příbuznými, byls seznán tedy, hrobníku, ty a tvoje o dva roky mladší sestra. Vše bylo v pořádku do okamžiku, než starosta Vesta dědické řízení od stolu a zřejmě bez špetky zamyšlení rozhodl. Rozhodl jej totiž chybně - nadřadil příbuzenský vztah nad zákon o nedělitelnosti gruntu a rozdělil majetek mezi oba sourozence, resp. přepsal jej na oba dva rovným dílem. Toto starostovo pochybení bych označil za trestuhodný zločin. A jelikož jde o zločin, je nasnadě, že protiprávní rozhodnutí musí být neprodleně revokováno.

Aby nebylo vůbec žádných pochybností, ocituji kapitolu týkající se dědictví, odstavec druhý, z liscannorských obecních a majetkoprávních zákonů, zveřejněných v revidované formě roku 1053 pány Reblledem a Myšilovem. Tento odstavec popisuje konkrétní postup, neexistuje-li platná závěť. Cituji: Zůstal-li nějaký majetek, popř. neexistuje-li prokazatelně závěť, přechází veškerý majetek na nejbližšího příbuzného v tomto pořadí: manžel/ka, potomci od nejstaršího dále. V tomto případě je tedy postaveno na jisto, že dům č.p.24 měl přejít na nejstaršího ze sourozenců, tedy na tebe.

K revokaci protiprávního rozhodnutí starostenského úřadu přistoupím, to je jisté. Je to moje povinnost. Zároveň si ale uvědomuji, že jste se do jisté míry oba dva stali oběťmi bohorovné svévole mého předchůdce, a chápu za svou povinnost i tuto skutečnost vzít zcela vážně v potaz. Uvoluji se tedy na ten úkor učinit revokaci svého dřívějšího rozhodnutí z jarnu tohoto roku. Po vážné úvaze jsem si uvědomil, že stav věci zůstane vlastně

nezměněn. Obývat budete dál dům č.p.24, příjmení obou nadále zůstane nezměněno. Eleanor Rugorská se i bez závěti stane jako nejbližší příbuzná dědičkou gruntu, pokud bys ty, hrobníku, snad nečekané zemřel. Pokud se incestní svazek nepříčí zvyklostem kmenů vašich předků, vám osobně, ani vašemu okolí, nevidím při vědomí vašeho původu překážky v tomto případě přivítat obě oči a svolit. S hněvem bohů se už budete muset vypořádát sami.

Před samotným provedením úředního úkonu revokace dřívějšího rozhodnutí ve věci dědictví po zesnulé Wyndred Rugorské stanovuji lhůtu dvou týdnů pro vznesení případných námitek. V případě souhlasu očekávám stanovení data, kdy vás z moci úřední prohlásím mužem a ženou. Závěrem bych rád apeloval, aby byla předmětná záležitost ohledně domu č.p.24 vyřešena v tichosti a bez emocí. Je třeba mít na paměti, že stálý výdělek je v dnešních nelehkých časech životně důležitou jistotou.

Jorchen Kierke, starosta

Hranice - část první

Jorchen Kierke

Prolog

„Byl jedním z nás!“, sykl starší z mužů nenávisně, „Nejmłodší! Čerstvá naděje!“.

Rozhodil vztekla rukama a pomalu přecházel po ztemnělé komnatě, kterou ozařoval stolní svícen z lidské kosti. Ten druhý seděl u stolu a očima plnými zloby těkal po řádcích dopisu, který poslala.

„Zabili ho jako prašivou havěť, otče. Podle všeho ho polonahého vláčeli dlouhé míle štolou ve skalách a potom ho popravili. Rozbili mu hlavu na kaši. Sekerou nebo snad dokonce kládívem“.

„Co se stalo s tělem?“.

„Není si jistá, ale vzhledem k tomu, že si jej převzaly úřady, dá se předpokládat...“.

„Veřejné zpopelnění!“, zaskuhral starý.

Jeho tvář vypadala, jako by se v ní krve nedořezal. Měla barvu posledního slova, které právě vyřkl.

„Paní píše, že zabili ještě jednoho. Toho z věže u Aydarry. Chtěla je svést ze stopy, dát Kormanovi čas. A čekala, že to ve hvozdu dopadne jinak. Že skončí jako ti před nimi, nebo přinejmenším utrpí vážné ztráty a nechají to být”.

„Jenže nenechali”.

„Ne. Je to lidská chamrad', otče. Verrate solaris...”.

„Nějaká jména?”.

„Mluvila asi se dvěma, třemi z nich, ale jedno jméno je jisté jako skála. Postavené na jisto jako stěny Bílé věže. Ten jim zřejmě velí. Píše tady, že dostala dopis a ten vrah se v něm osobně doznal”.

„Tak už to řekni!”, houkl starý.

Mladší muž zamžoural do papíru a hledal.

„Tady to je. Ten vrah prý napsal, že úkol splnil, že se vrací do Liscannoru a ať vrátí knihy do zmíněné obce. Zřejmě tam bydlí”.

„Knihy?”.

„Nějaké Skrupkovy manuskripty asi, nic důležitého”.

„Víme, kde je ten Liscannor?”.

Muž pokrčil rameny. Připadalo mu to povědomé, ale nedokázal spojit souvislosti.

„A to jméno?”.

„Jakýsi Babačan Borůvka”.

„Borůvka?”, štkl stařec nevěřicně.

„Tak to píše”.

„Voják?”.

„Domnívám se, že ne. Snad vymítač. Možná posedlý solaroid. Solaario erpichturyx. Rozhodně se ale vyzná”.

„Má ponětí o Kaerstagu?”.

„Podle všeho nikoli”.

„Tedy Borůvka... Vrah... Ten jeho dopis chci vidět na vlastní oči...”.

„Zařídím to...”.

„Bludd nixen waacherut!”, procedil starý skrze zuby, „Aaches fur bludd!”.

„Aaches fur bludd...”.

Akce druid

„Je tu nějaký frekventant, mistře, a je velice neodbytný”, pravil omluvně pomenší

člověk v tmavě zeleném plášti.

Mistr Radvan Broz podiveně zdvihl obočí.

„Frekventant?”.

„No, spíš zájemce o studium. O to krátkodobé. Chtěl mluvit přímo s mistrem Horáčkem, ale to jsem mu rozmluvil”.

„Proč se tedy nezapiše jako všichni ostatní, nezaplatí a nenechá se ubytovat?”.

„On už se zapsal a zaplatil”, odvětil ten malý, „A ubytovat se nechce, bude dojíždět z nedaleka”.

„A v čem je tedy potíže?”, promnul si netrpělivě mistr Broz prokvetlý plnovous.

„Chce se vyučit druidem... a má pocit, že je jaksi výjimečný...”.

„Tak výjimečný, říkáš”.

„Aspoň tak jsem to pochopil”.

„Tak ho pust' dál”.

„Jsem Babačan Borůvka z Liscannoru”, představil se hobit s kučeravými kadeřemi, když zavřel dveře a povíňoval dobrého dne a stálého zdraví. „Přišel jsem k vám, abych se stal druidem”.

Mistr Radvan Broz příchodího změřil pohledem a zrak mu utkvěl na nezvyklém úboru malého zavalitého muže. Spíše tedy pokrývku těla. Z hobitovy kůže jako by rostl mech, přesněji řečeno, jako by byl navlečen v něčem, co bylo kořínky zdrátováno z mechových drnů. A páchl zeminou a vlhkostí. Nebylo to běžné, ale zde v Oboře ne zcela nezvyklé.

„A co byste si přál konkrétně?”.

„Konkrétně? No... konkrétně bych si přál...”, zakoulel zmateně očima hobit, „Abyste mi ukázal cestu”.

„Cestu kam?”., nechápal pan Broz.

„No... cestu k druidství přece...”.

„My vás tady, pane, za vaše peníze, kterých si velice ceníme, můžeme leccos naučit. A pochopitelně vám během výuky zdůrazníme vaše přednosti a vaše nedostatky”.

Babačan trpělivě naslouchal.

„Připravíme vás teoreticky i prakticky... Nastíníme vám směr...”.

„Hm”.

„Ale na cestu druidství, milý pane, na tu se musíte vydat sám. Druidství je totiž především stav ducha. Je to cesta sebeobětování... cesta osamělosti na okraji

společnosti... Je to životní rozhodnutí a to životní rozhodnutí se všemi následky je jenom a pouze vaše”.

Babačan se zatvářil rozmrzele. Takhle si rozhovor s druidem, který z něj měl udělat druida, nepředstavoval. Představoval si to úplně jinak. Představoval si to mnohem konkrétněji a jednodušeji.

„Ale já...”, škytl a zarazil se, „Já jsem si to napsal”.

Potom vytáhl z mechového záhybu vlhký papír. Radvan Broz s narůstajícím napětím čekal, co bude.

„Chci psa a hvozdu...”.

Mistru Brozovi pomalu začalo svítat. Takových podobných existencí ve svém životě už pár potkal.

„Ti nejlepší z kursů nárok na psa mají, to je známá skutečnost”, zamumlal mistr, „Učíme umění podrobovat si zvířata, rozumět řeči jejich těla, cvičit je. Pes je pro tento účel nejvhodnějším objektem ze zvířat domestikovaných. A také objektem nejdostupnějším. Ti nejlepší z frekventantů předmětné zvíře, tedy psa, od Mistra Horáčka dostávají darem. Ale hvozdu? Vy se chcete stát polesným, nebo hajným?”.

„Ne... já chci být druidem... Já chci najít tu cestu...”.

„K té vás můžeme pouze připravit a nasměrovat. Vykročit ale musíte sám”.

„Osaměle jsem, to mi věřte. Pro druidství dělám, co můžu... Žiju v Liscannoru... stranou lidí, skoro na kraji lesa... takže vlastně žiju sám”, začal hobit překotně vykládat a občas nahlédl do papíru, „Žiju u lesa, abych se s ním sžil. Zatím ve stanu. Nakoupil jsem zásobu dřeva a jídla, něco co se nemusí moc vařit”.

„Něco co se nemusí moc vařit...”.

„Jasně. Sejry, sušený ovoce, něco uzenin, mouku, zeleninu a luštěniny”.

„Luštěniny?”.

„Jo, luštěniny. Prostě se omezují na jídle”.

„Proč?”.

„Abych trpěl a byl otevřený k té cestě. K té cestě k druidství. A omezují se i jinak. Mám sice ještě slepice a kohouta, ale třeba netopim. Nebo hodně málo topim”.

„Topíte málo...”.

„Abych trpěl. Aby mi bylo chladno

a byl jsem otevřený. A osamělejší. Když mě ovšem někdo míní navštívit, tak mu zase nějak nebráním. Teda... vždycky toho takového ale pěkně a důrazně od stanový plachty na dálku požádám, aby s sebou nebral moc železa. Železo jsem totiž zrušil. Nemám doma nic ze železa, a to ani ve stanu, ani v budoucím sroubku, co mi tam brzo lesáci postavějí. Všeho železa jsem se vystříhal - vyměnil jsem ty věci nebo rozdal, a čeho jsem se nechtěl vyloženě zbavit, tak jsem si uložil u kamaráda Nífa s tím, že se uvidí později”.

„Aha”.

„Největší problém byly skalpely a kleště, to mi vyloženě trhalo srdce”, podrbal se hobit na hlavě, „Kleště mi udělal Luncius z bronzu a skalpely, to zatím nevím...”.

Mistr Radvan Broz se nestačil divit.

„A taky teď hodně čtu”.

„To je dobře...”.

„Studuju teda hlavně historii družiny - hlavně ty části, kde byl Sarim a Myšilov, prostě všechno ohledem lesa. Třeba Jantern nebo černej dub, co roste v Liscannoru, to mě hodně zajímá. A jiný stromy a bejlí. Třeba ty útočný rostliny, co rostly v klášteře Živy. Nebo teleportační a chodící stromy ve Skormatu...”.

„Chodící stromy teleportační...”, podivil se pan Broz.

„Jo. Mám nějaký vzorky doma. Kůru. Listy. Janterníkovou mast. Žalud - ten můžu paní Myšilovové sebrat za plotem. Spoustu jsem toho sebral taky po lesích a vykupoval od bylinkářek. I tady v mošně toho mám plno. No a tím vším se pěkně vobloukem dostávám zpátky k tomu hvozdu”.

„Ale k hvozdu se tady, pane...”.

„Chápu. Heleďte se, mistře. Já jsem na tu cestu prostě už nastoupil. Sžívám se se lesem”, pravil Babačan a složil papír, „A jak že se sžívám? Jednoduše. Ráno vstanu a voblíknu si vobyčejný voblečení a mechovku”.

„Mechovku?”.

„Mechovka je tohle”, zabořil Babačan pyšně prst do vlhkého zeleného podrostu, jenž mu obepínal tělo, „Prostě si voblíknu tu mechovku, kterou každé den poctivě zalejvám, aby neztrouduvatěla. A vyrážím. A kam že to vlastně vyrážím? No do lesa přece. Sžívat se. Nejdřív jsem se sžíval

jenom tak na okraji, abych se naučil orientovat, ale teď už si troufám dál. Hlouběji. Procházím se. Stopuju. Někdy pozoruju zvířata. Ale vždycky tak, abych náh kór nerušil. Kdyby na mě ty zvířata útočily, jsem připravenej je odvrátit. Ale když narazím na nemocný nebo zraněný, myslím ty zvířata, tak je prostě zkouším vyléčit”.

„To je chvályhodné...”.

„Vyléčím je magicky. Nebo i ručně.

Jak prostě kdy. No a když najdu nemocnou mršinu třeba, tak ji zakopu. Až budu mít toho psa od vás, tak budeme chodit dva. Sprátelíme se a budeme chodit prostě dva. Je jasný, že pes si vobčas bude muset něco ulovit k snědku, ale to je pak zvíře, co zabíjí jiný zvíře. Takže to je příroda a to je v pořádku. Když pes to zvíře jenom zraní, tak já to zvíře najdu a vyléčím ho. Klidně i rukama. Prostě se sžívám. A že se tak sžívám, tak v tom lese nepálím ohně, to je jasný. A lidem se vyhýbám v tom lese. Nevyhýbám se teda jenom tehdy, pokud je zřejmý, že by tam páchali něco opravdu nepřátelského”.

„Co například?”.

„Například kácení živých stromů.

Kácení ve velkém. Pálení. Velkolov. Lov pro zábavu. Pych lesní”.

„Takže se tedy přeci jen chcete stát polesným?”.

„Ne. Chci se stát druidem”, zahartusil Babačan. „Proč bych se asi jinak tak zčistajasna přestal stříhat a holit, proč bych se denně česal dřevěným hřebenem, i když to stojí za starou bačkoru? Proč bych si asi jen tak pro nic za nic ubližoval? Ne ne, mistře, já jsem teďka na svý cestě, na té cestě, který říkám akce Druid. A proto se sžívám s hvozdem, vlastně s lesem, protože žádnéj hvozd u mýho stanu a budoucího sroubku neni. Pokud mi teda nějakaj nemůžete doporučit”.

„To opravdu nemůžu”.

„To jsem už asi pochopil”.

„A co tedy, u všech bohů, po mně chcete?”.

„No přece abyste mě s tím mým lesem sžil”, usmál se nejistě Babačan Borůvka. „A taky potřebuju druidskej dub a druidskou hůl. A ten doubek kdyby moh bejt už krapet vzrostlejší...”.

Zemřel Aedd Ruindorský

Zemřel Aedd Ruindorský, muž, který kdysi dávno táhl s Nurnskou družinou, slavný dobrodruh, jemuž se v těch dávných dobách přezdívalo Aedd Hlína a který jako jeden z mála členů společenstva dokázal včas pověsit nebezpečné řemeslo na hřebík. Před dvaadvaceti lety. Zesnul ve spánku ve velice pozeňnaném věku sedmdesáti sedmi let. Odešel tak také poslední obyvatel samoty Vranigost a její dlouholetý předák. Smutnou novinu do Liscannoru přivezla Aeddova dcera Illayen Kurantová v doprovodu svého muže Leomana, majitele nurnského brašnářství. Illayen se zdála být s otcovou smrtí smířená, strávila poslední dny jeho života po jeho boku a v době skonu jej držela za ruku. Už začátkem léta začal scházet před očima a bylo jasné, že tahle zima bude jeho poslední. Nakonec se ani té nedočkal.

Kurantovi ve Vranigostu přichystali střídmy, leč důstojný pohřeb a smuteční hostinu, na kterou se sjel takřka celý Liscannor. Ačkoli nikdo ze současných dobrodruhů Aeddovo působení v družině nepamatoval, lidé jej znali. Znali nejen jeho, ale i jeho dvě dcery, tato větve rodu byla svým způsobem s Liscannorem vždy spjatá, obě dívky navštěvovaly tamní obecnou školu a rodina často navštěvovala blízké a známé a účastnila se liscannorských oslav a jiných událostí. I poté, co se Illayen provdala a odstěhovala za manželem do Nurnu a Viella zemřela, i poté, co Aedd Ruindorský zůstal sám, i tehdy do družinické obce občas zavítal. Přiházívало se to ale už zřídka. A teď zemřel, odešel, a s ním odešel další kus družinové historie, i když si to dost možná ti mladí a nezříčení neuvědomovali. Ale i ti se přišli rozloučit nebo alespoň poklábosit a popít.

A popíjelo se hodně a vedly řeči ještě víc, hlavně o starých časech. O těch časech, jimž se někdy říkává staré dobré. Aedd byl pochován na vranigostském hřbitově vedle svých sousedů. Přibyl poslední rov a další již nikdy nepřibude. Illayen se sice stala dědičkou Aeddova stavení, ale bylo to stavení bez perspektivy a naděje. Stavení starého muže, už léta neudržované a postupně

chátrající. A když se slunce klonilo k obzoru, k útesům nad mořem, objala stolovňky nostalgie. Hleděli tiše k nakloněnému torzu Gwarditovy věže tyčícímu se nad útesem jako prst času. Jako vztyčený prst, varovné memento, nemá připomínka, že všechno, z čeho je složen svět, je pomíjějící a konečné.

Ale ještě jedna hostina se na sklonku léta konala. Tentokrát se však jednalo o událost veskrze radostnou. Na oslavu dopadení Kormanu Zlotého a rozptýlení bouřkových mračen pochybností úřadu Branta Rorejse, jež se tak tak smrákaly nad Nurnskou družinou, uspořádal Otakáro Vesta, starosta Liscannoru a majitel nurnského lokálu U klobouku, velkolepou oslavu. A bylo věru co oslavovat, i když mračna se dokáží srážet rychle a nečekaně, ale rozptýlují se zvolna a pomalu. Na každý pád hostina to byla vydařená a na všech zapletených do případu vraždícího monstra jménem Korman Zlotě bylo vidět zřetelné odlehčení a ti nezapletení měli prostě radost, že tihle mají radost. A těch pár pochybností a nevysvětlených záhad, které po tažení za Zlotěm zůstalo, ty sperte bohové.

„Ať žije Liscannor!”, pozdvihl korbel Dwany Růžička, až vysplouchla pěna.

„Ať žije novéj rybníkár”, zapištěl gwor Kaplo Drim a smál se od ucha k uchu.

„Ať žije Nurnská družina”, zahalekali Nurnští sborem.

„Ať nám smrt políbí prdel!”.

* * *

V Liscannoru došlo také na tradiční sklizeň Janternu, avšak úroda vinou velice suchého léta byla věru nevalná. Jedinému plodu se podařilo dozrát a tento plod vydražil adept na druidství Babačan Borůvka. Byl šťastný, měl s plodem svůj plán. Zamýšlel drahocenné ovoce dát darem mistru Radvanu Brozovi a očekával, že se mu dostane náležitě odměny. Tedy že si mistra Broze zaváže a on mu oplátkou ukáže správný směr na cestu pravého druidství a dost možná, že jej tou cestou osobně provede. Možná mu dá i ten hvozd, kdo ví? Potom po pečlivých přípravách však přišlo rozčarování. Pan Broz se cítil být rozpačitě zavázán a daroval tomu dobrému muži druidskou sukovicí, dvousáhovou dubovou haluz. Babačan Borůvka dar přijal a ještě rozpačtější poděkoval. Byl to pítorský pohled na nešťastného mužíka, opírajícího se

o sukovicí, která jej převyšovala takřka trojnásobně. Mistrův dar - to byl vlastně takový dar nedar.

Ale Babačana ani tohle nezlomilo. Zapřísáhl se, že když mu mistr cestu druidství neukáže, najde si ji tedy sám. Tou dobou dostavěl u lesa nad Liscannorem svůj vytoužený křížený sroubek a zařídil se v něm, jak si naplánoval. Definitivně se přestal holit, zbavil se všeho železného, dokončil studia a oznámil všem ve vsi, že se teď nějakou dobu nebudou vidat a ať jej minimálně do léta nikdo neotravuje žádnými sousedskými návštěvami. Mínil se uzavřít před světem, uzavřít se do osamělosti pouze se svým novým psem, jehož dostal na konci druidského kursu odměnou za výtečné složení závěrečných zkoušek. Pes dostal jméno Buk, byl černý a statný. Posledních dvou událostí, jichž se zúčastnil, byla svatba Jonase Wredy se Sylvanou Linfalasovou v půli hodovanu a potom tradiční ohňostroj a pijatyka na oslavu příchodu nového roku. Ohňostroj, o nějž se tohoto roku postaral muž pro traskavé práce jako zrozený - nováček Grub. Trpaslík původem z naglinských dolů. Střelnistr. Muž, který rozbil lebku Kormanu Zlotěmu. Jinak se druid Babačan plně věnoval lesu a naplnění svého plánu naklonit si jej a podrobit.

Les

Les Babačana neodmítal, ale ani po půl roce usilovného odřikání a trmácení se jeho houštinami se mu neotevřel. Babačan Borůvka začínal pomalu propadat trudnomyslnosti, přesto však v úsilí nepolevil. Přespával dál v lese, putoval jím, snažil se zapamatovat každický detail, každý vývrat, každíčkou nerovnost, signifikantní markant na kůži toho tvora jménem Les. Modlil se k němu, vzýval jej. Ale les jej stále ignoroval, jako by Babačan vůbec nebyl, jakoby proň neexistoval. To bylo velice frustrující. Přesto však na cestě druidství podnikl dva důležité krůčky, důležité proto, že mu dávaly pocit, že se na cestě k mocnému druidství vůbec někde kupředu vůbec hýbe. Jedním z těch krůček byl starý dub a druhým Sarimova samota, tedy shnilé torzo, které z ní zbylo. Aby bylo jasno, Sarim byl mocný druid, který bytost jménem Les kdysi velice dávno ovládal. Alespoň tak o

tom hovořily dostupné prameny, tedy především Historie Nurnské družiny, zaprášené svazky knih psané v nevzrušivém čase přítomném plné mnohdy zmatených a zkratkovitých příběhů. Tedy velice těžké čtení.

Nejprve na svých toulkách Babačan Borůvka objevil Sarimův dub. Od prvního setkání neměl pochybností, že je to on. Zásadní problém spočíval v tom, naučit se jej vůbec znovu a znovu najít. To se mu nakonec podařilo. Potom následovala potíž další, o mnoho složitější. Tedy otevřít se Dubu a naučit jej to samé. Vnuknout mu, že je skutečný přítel. Ale staříček strom jeho snahy ignoroval a Babačan Borůvka i v úpěnlivých modlitbách pozvolna ztrácel naději. Až jednou, začátkem sečna roku 1089, strom tiše zašuměl.

Babačan vzhlédl od modlitby a civěl do koruny velikána, jestli se nemýlí, jestli nejde jen o pouhý klam. Ale ne, strom se viditelně chvěl, druid si pouze nebyl jistý, zda hněvem nebo obavami. Chvěl se a mladé konečky větví jakoby povlávaly ve vánku. Borůvka naslinil prst. Ne, tady v hloubi Lesa panovalo bezvětří. Pochopil, že pokud chce zjistit něco víc, musí se vydat směrem, který mu Dub snad naznačuje. Nebo se snad jenom mylí? Vykročil a šel. A tak Babačan Borůvka učinil ten druhý krok na cestě k druidství. Objevil trosky Sarimovy samoty.

Sarimova samota sestávala kdysi pouze z jediného domu, z chýše postavené na kamenném základě. Kamenný základ tam byl kvůli sklepu a byl také jediným, co se mezi lesní trávou a kypřivami dochovalo. Les samotu dočista pozřel. Ale ještě než Babačan vůbec poprvé popatřil na kamennou podezdívku, všiml si mužů, snad dřevorubců, kácejících okolo stromy. Hobit se plížil v lesní prsti jako jezevec a z bezpečí pozoroval. Tak o tohle tedy Dubu šlo. O dřevorubce kácející les! Bylo jich sedm, káceli malou mytínu a hlasitě nadávali. A brzy si novopečený druid byl takřka jistý, že o žádné skutečné dřevorubce, tedy ve smyslu mužů, jež se dřevorubectvím živí, ani nejde. Káceli sekerami, ale neměli žádné pily. Proto jim šla práce tak pomalu od ruky a asi na tak tvrdou dřinu ani nebyli zvyklí. Proto nadávali a spílali a kleli. Babačan si všiml, že mají po zemi poházené zbroje a zbraně a spací vaky. Vypadali spíš jako nějakí žoldáci, někteří

vypadali jako lidé z města. Zejména kvůli nevhodnému obutí. Městská spodina. Bylo jich sedm a ten, co je pobízel k práci, tomu říkali Ramzák. Babačan se ale bál přiblížit nebezpečně nadosah. To by mohlo znamenat jeho rychlý konec a dopadl by tak, jako ta samota. Les by jej s největší pravděpodobností pozřel. Stáhl se k dubu s tím, že tam přespí a nadruhé den se vrátí. Ale Dub se pořád chvěl a muži u Samoty pokračovali v práci. Stromů už porazili osm. Babačan tedy vyvolal druidské kouzlo. Poprvé v životě. Seslal na ně temnotu. Potom naslouchal, slyšel jak se muži vyděsili, jak narážejí do stromů a hledají svoje věci. Jak se ozbrojují. Rychle se stáhl.

Kde bydlí Babačan Borůvka?

Dwany Růžička vyšel na zápraží, protáhl ztuhlé svaly a dlouze zív. Potom zamžoural a všiml si té hlavy. Hlavy malého muže, přidržujícího se plotových planěk a zírajícího směrem k němu. Kudůk. Nevybavoval si, kdo by to mohl být. Ne. Byl to určitě někdo cizí.

„Dobry den, pane“, pozdravil kudůk spóradaně.

„Hm“, zabručel Dwany a založil si ruce na hrud’.

Bez brnění se cítil nezvykle. Takový nějaký... lehký. Není to špatný pocit, občas ty těžké zkorodované pláty shodit. Chlap si potom připadá tak nějak jako pták. Jenom roztáhnout křídla.

„Nevíte, kde tady bydlí nějaký Babačan Borůvka?“

„Hm“, zamyslel se nurnský šermíř, „No, tam. Úplně poslední barák za vesnicí“.

A ukázal na louku k lesu.

Babačan Borůvka se k Sarimově samotě vrátil až na druhý den po noci strávené pod Dubem bez ohně a teplého jídla. Ti muži vůbec neodešli, ale už nekáceli. Sekerami bobrovali padlé kmeny na přibližně dvousáhové díly.

„No co“, řekl si, „Když nepomohla temnota, zkusím něco silnějšího“.

A jak pravil, tak učinil. Chrupalo mu v hlavě, jak toužil prakticky navázat tam, kde v teoriích druidského kursu přestal. To, o co se pokusil, to Radvan Broz označil na své

přednášce jako Hněv lesa. Sice to kouzlo i praktikovali, ale Babačan si nebyl jistý, jestli objekty nebyli pouze najatí herci, kteří by v předstíraném údesu prchali i v případě, že by frekventanty aplikované čarování ve skutečnosti nemělo žádný účinek. A pokud nějaký mělo, ti komparsisté určitě přehrávali. Druid se koncentroval, rozpažil a zamumlal. Les zahučel a zaprašťelo to v něm. Ti muži odhodili sekery a ohlédlí se za dvěma prchajícími kumpány, někteří i po lese kolem.

„Hned se vraťte!“, zarval předák, „Okamžitě!“.

Jeden z prchajících si útěk rozmyslel, zastavil se a s pobledlou tváří se rozhlížel, odkud má čekat padající strom, aby závčas stihl uskočit. Ten druhý se přerazil o kořen, žuchnul na zem a bolestivě zavyl. Babačan se zase vrátil k Dubu. Nevěděl, co má dělat. Kouzlo nezapůsobilo tak, jak očekával. Nezapůsobilo vůbec tak, jako tam dole v Horákově oboře. Čekal, že se dřevorubci v hrůze rozprchnou na všechny strany a zprerážejí si vazu o vše, co se jim postaví do cesty. Jen jedna věc druida potěšila. Sarimův dub se přestal chvět. Reagoval tedy na to, co učinil. Je možné, že se mu podaří si Dub naklonit. A pokud si nakloní Dub, nakloní si i Les. Teď už tomu víceméně věřil. A oddal se modlitbě.

Ale když se vrátil druhého dne k Samotě, práce tam probíhaly jako by se nic nestalo. Ti muži u jednoho stromu v těsném sousedství základů neexistujícího domu z naporcovaných klád skládali hranici.

„Budou pálit voheň!“, domyslel si Babačan, „Voni budou chtít spálit ten strom!“.

Strom, u nějž Ramzákovi muži topořili vatru, ale nevypadal nijak zvlášť výjimečně. Takových stromů tu byly stovky, tisíce. Takových stromů tu byl celý les! Babačan Borůvka si usmyslel, že se vrátí domů. Už dlouho neměl nic teplého v žaludku a potřeboval se rozmyslet, co dál. A dost možná někoho požádat o radu. Seslal na Ramzákovi muže poslední temnotu a vyklidil pole. Vydal se k Liscannoru.

Dopis

Hned jak vešel do kuchyně a zvykl si na příšeří, došlo mu, že tu někdo byl. Někdo

cizí. Že ho vykradli. Zaklel. Ale potom si všiml, že jediné, co je porušené, je okno a zející dírou by se žádný člověk neprotáhl. Rozbité sklo leželo na stole i na podlaze. A potom si Babačan všiml toho kamene na zemi. Došlo mu, že jej někdo prohodil zvenčí. Asi nějaký vandal. Závistivec. Chvilí přemýšlel, komu z vesničanů co strašného provedl. Že by odplata za to, jak zakázal, aby k němu chodili na návštěvy? Potom si všiml, že ten kámen je obalený papírem. Zdvihl kámen a rozbalil papír. Vyšel na zápraží, sedl si na schůdek a se zachmuřenou tváří četl.

Po půlnoci na hrázi. Mám pro tebe knihy.

Měj světlo.

Žádný podpis. Jen ty tři zdánlivě nesmyslné holé věty. Teď už věděl, že se potřebuje s někým poradit. A pohlédl do údolí. Z komína hostince U hrocha stoupal kouř. Vstal, obešel dům a četl stopy. Našel stopy někoho malého, snad hobita. Byly půl dne staré. Malý přišel sám. Přišel podél lesa, prohodil kámen oknem a odešel stejnou cestou. Tedy asi nikdo z místních. Musel přijít ještě za tmy nebo těsně nad ránem.

„Před pár dny jsem tu potkal nějakýho neznámýho kudůka“, vzpomněl si Dwany Růžička, „Patl se po tobě“.

„Ale já nebyl doma“, podrbl se nešťastně Babačan na hlavě, „A navíc - žádný knihy nečekám, žádný knihy jsem si nikde neobjednal“.

„Pošťák to nebyl“, zavrtěl hlavou družinový šermíř, „Spíš takovej městskej. Asi z Nurnu“.

„Kdyby měl pro tě nějaký knihy, tak je nechá na zápraží“, zadumal se Grub, „No ne?“.

„A nebo je nechá u někoho, prostě“, pravil Ieroným, „U starosty, v hospodě, prostě u někoho kohokolivěk“.

„Ale nebude rozbíjet voko a dávat si spichy po nocích, to dá rozum“, ozval se Kaplo Drím, „Teda pokud nemá něco za lubem“.

„Ale já žádný knihy nečekám“, zaúpěl pan Borůvka.

„Nemůžou to bejt ty knihy od Melanity?“, vznesl domněnku Vesta.

„Ted' po roce?“, zavrtěl hlavou Kaplo Drím, „To by je snad ta pani poslala poštou, ne?“.

„A proč by je navíc posílala Babačanovi? To nedává smysl“, podotkl Ieronýmus.

„Asi ti nezbyde, než si opatřit lucernu a zavítat na hráz“.

„Sám“.

„My tě samosebou budeme jistit“, řekl starosta Vesta, „To samosebou“.

„Mám ještě jednu věc, co s tím dopisem ale asi nesouvisí“, přiznal Babačan Borůvka.

A potom vypověděl to, čím se zaobíral několik posledních dní. Jak Našel Dub a Dub mu ukázal cestu. A kterak na té cestě narazil na dřevorubce. Jak je děsil a nevyděsil. A o tom, že tam stavějí hranici.

„Jak je to daleko?“, zeptal se Otakáro Vesta.

„Pět až sedum mil“, odpověděl Borůvka, „No, spíš sedum“.

„Tak to je mimo obec, to není naše věc“.

„Proč by nemohla bejt?“, zdvihl obočí druid.

„Naše věc je teďka tvoje rozbitý vokno, záhadnej kudůk a knihy, co si nikdo nevojednal“.

„Takže co navrhuješ?“, zeptal se trpaslík Grub.

„Navrhuju, že si tady hobit pro ty knihy dojde a my ho budeme krejt“.

„Nezdá se mi, že by se víc dalo dělat“, pravil Ieronýmus.

„To ne. Takže dohodneme plán“.

Hráz

Plán vznikl širokým konsensem, neboť nebyl vůdce. Vlastně nebyla ani družina, tohle byla čistě věc Liscannořanů. Někdo totiž roztloukl okno Liscannořanovi a žádal si setkání s ním za krajně podezřelých okolností a způsobů na obecní hrázi rybníka. O Rybník se nově po zemřelém rybníkáři Al-Rahemovi staral gwor Kaplo Drím. Přihlásili se dobrovolníci, kteří byli ochotni Babačana Borůvku kryt, a ti se sešli u Hrocha nad kolorovaným plánem obce.

„Tady budu číhat já“, zabodl prst do

mapy Dwany Růžicka.

„A tady já s Grubem a Křivým“, ukázal do mapy rybníkář.

Bylo to v místě, kde rostl zbytek hájku, jenž padl za obět' nedávnému rozšiřování vodní plochy. Tam, kde stál plot oddělující pozemek Březinkových od obecního. Kaplo Drím tohle místo vytušil jako strategicky výhodné. Ve dne by odtud byl výborný výhled na hráz, na předpokládanou trasu Babačana Borůvky s pochodní i na přístupovou cestu ze severozápadní louky, na níž se u lesa tyčil malý hobitův hrázděný srub. Tudy by mohl neznámý kudůk přijít, pokud by tedy nepřišel od Nurnu.

„Moh by mě podpořit Otakáro... a voba budeme neviditelný“, zdvihl šermíř významně obočí na Ieronýma.

Ten si jeho vyzývajícího pohledu nevěšiml, byl totiž slepý.

„Chceme zneviditelnit, Ieronýme“, obrátil se na kouzelníka Vesta.

„Ale jo“, odvětil Flašinetář, „Jo“.

„A tady budu já“, ukázal rybníkář Drím.

„Budu teda vedle Růži. Přesně tady“, pravil Otakáro a ukázal na místo nad potokem pod hrází, „Tak, abych měl hráz v úrovni vočí. Budu pálit, pokud to bude nutný“.

„Dám ti posilu“, pravil slepý flašinetář.

Vesta čekal, s čím přijde.

„Vopičáka. Bude mýma očima“.

„Ne, vopičáka tam nechci“.

„Neděláš dobře“.

„A ty budeš kde?“, opřel se o plán obce Jan Křivý a podíval se významně na slepého Ieronýma.

„Jak to mám vědět?“.

„Mohli bysme tě postavit na Rahemovu verandu“, kouknul do plánu starosta, „Budeš v bezpečí a zároveň v kontaktu s vopičákem. A bude tě jistit Nif Bouřlivák. Koneckonců je to už Nifův dům“.

„To by šlo“.

„A já?“, zeptal se Babačan.

„Ty budeš dřepět v knajpě a před půlnocí vyrazíš. Tudyma“, ukázal Růžicka na cestu vedoucí od Hrocha kolem Janternu, „A se zažehlou lucernou, abysme poznali, že to jseš ty a nesejmují tě. Jasný?“.

„Jasný“, zaštkal druid, „Ale stejně nechápu, vo jaký knihy se jedná. Žádný jsem si neobjednal“.

„Nejspíš nejde o knihy, ale o tebe“.

„Ale proč?“.

„Asi tě někdo nemá rád“.

„A nebo naopak“, pronesl vědoucně nevidomý Ieronýmus, „A nebo právě naopak“.

Babačan Borůvka se smutně napil piva a tiše si odříhl.

* * *

Dwany Růžicka nikomu neřekl, že vidí jako ve dne. Tuhle schopnost mu propůjčil magický bezmeg, který si za hříšné peníze pořídil v poslední družinové dražbě. Ani netušil, jak záhy mu přijde vhod. A proto si ihned všiml, že před půlnocí se mezi domem hobitky Wiki a zemnicí Březinkových vyloupili dva muži ozbrojení od hlavy až k patě. Kráčeli poměrně najisto, alespoň co se prostorové orientace týče, i když panovala hluboká noc. Ale nesvítili si na cestu, takže kráčeli poměrně pomalu. Zaklekli krytí rohem plotu ohraničujícího pozemek staré paní Wiki a připravili střelné zbraně do pohotovosti. Tady se cesta od hospody stáčela k rybníční hrázi, tudy nesporně projde i Babačan Borůvka.

„Už jde“, sykl Dwany Růžicka, když zahlédl malého hobita, který vyšel před hospodu a zapálil pochodeň.

Starosta neviděl nic, ale na šermířovo upozornění zaregistroval Babačanův plamen. I muži u hájku si plamene všimli.

„Von nemá lucernu?“, zeptal se rozpačitě Jan Křivý.

„Ne, vypadá to na pochodeň“, odvětil Grub.

„Taký že je to pochodeň“, řekl Kaplo Drím.

Dwany vyrazil a opustil Vestu, který nabil kuši. Kterým směrem přesně šermíř vykročil, to nebylo úplně jasné. Byl neviditelný. Všiml si jej pouze trpaslík Grub, vnímal jej jako malý rudý flek v černé temnotě, blížící se k tomu druhému nehybnému spitému fleku, tvořenému dvěma číhajícími cizáky.

Dwany Růžicka zaujal stanoviště na dosah těch dvou nepřátel, kteří o něm neměli nejmenšího tušení. O čem ale tušení měli, to

byl přibližující se plamen pochodně, která osvětlovala zarostlou a bledou druidovu tvář. A zalehli.

* * *

Babačan Borůvka došel doprostřed hráze, mužů číhajících za rohem plotu si nevěšiml a oni jej kupodivu nechali projít. Na hrázi nebylo živé duše. Druid mžoural do temnoty. Od vesnice se tu a tam ozvalo bouchnutí dveří nebo okenice, zaslechl i skřípot okovu a vzdálený lament nad neposlušným děckem. Někde štkl pes. Tmavá hladina rybníka se leskla jako zvlněné zrcadlo.

* * *

Jako první ten divný zvuk zaslechl Otakáro Vesta. Náhlý a tichý svistot větru, který jako by se vzdmul, aby si pohrál se sušícím se prádlem. Tak mu to přišlo v tom momentu. Ihned si ale uvědomil, že jde o zvuk perutí. Plachtících křídel. Kdesi v zádech zleva. Od Žinglova kopce. Otočil se tím směrem a spatřil rychle se blížící obrovský stín o několik odstínů temnější než temnota oblohy. Zacítil kuši a v mocném oblouku sledoval objekt, který se dostal nad jeho hlavu, vlastně dál. Měl pocit, že se ta věc řítí střemhlav ke hrázi. Přesně tam, kde jasně planula pochodeň.

Přišlo to strašně rychle. Babačan se ani nestihl otočit, když zaregistroval syčivý zvuk. Ucítil poryv větru a drtivé sevření, nejdříve na rameni a potom na levém boku. Uvědomil si jen ten náraz a jak ztratil půdu pod nohama. Z ruky mu vylétla hůl i pochodeň. Pochodeň udělala přemet a Vesta vystřelil. Měl pocit, že ta věc, co drapla Babačana Borůvku a plynule se s ním vznesla, je nejspíš varan. Tedy nikoli perutě, rozepjatá blanitá křídla způsobila ten syčivý zvuk! Ještěrovi něco sedlo na zádech. Někdo. Hobit stiskl spoušť.

* * *

Dwany Růžicka vší silou praštil mečem, muž na zemi pod ním se vzepjal a bezvládně znehybněl. Ten druhý vytřeštil oči na chlapa tyčícího se nad ním. Připadal mu obrovský, i když to byl ve skutečnosti malý hobit. A ten hobit znovu v mocném náprahu ťal. Druhý muž se začal divoce sápat po meči, ale další rána na plocho ho definitivně omráčila. V té chvíli se za rozhněným nurnským šermířem vynořily siluety Gruba,

Křivého a Dríma.

„Svažte je!“, sykl šermíř.

Drím neměl lano, rozhodl se improvizovat a použít k provizornímu spoutání kalhoty. Jejich kalhoty.

Šipka z kuše se zaryla do zad zvířete a to vydalo bolestivé zachroptění. Byla to jedna z těch alchymistových obávaných šípek, kterým se říká obecně jedovky, ale ty skutečně ukrutně mají i své přídatné jméno. Tohle byla Vestova nevimco, ale to nevimco muselo být těžce smrtelnosné, poněvadž zvíře v letu ztuhlo a zřítilo se s hlasitým šplouchnutím do rybníka. Ještě než tvor prorazil kdesi v neproniknutelné temnotě vodní hladinu, šplouchlo na hladině i něco o poznání menšího. Vesta vyběhl na hráz a zdvihl ležící pochodeň. Asi pět sáhů od břehu spatřil zmítající se mechovitě tělo Babačana Borůvky, který zápasil s vodou. Na hráz přibíhali i ostatní, odkudsi se vyloupl Nif s tasenou zbraní.

Ieronýmus pochopil, že obrovské zvíře dopadlo někde na druhé straně rybníka, někde poblíž ústí potoka, a vyslal myšlenkové instrukce opičákovi. Ten okamžitě pochopil a hbitě doběhl k plotu Moskytových. Překonal jej jedním skokem, jako šíp prolétl zahradou a na jejím konci jedním dlouhým obloukem plot zase přeskočil. A byl tam, v místě, kde se nějaká osoba drala z vody. Odrazil se, skočil jí na záda a začal ji drásat. Jednalo se bezesporu o ženu, ta žena chytila opičáka kolem krku a jala se divoké zvíře škrtit.

Liscannořané na hrázi pochopili, že na odvrácené straně rybníka se něco děje. Zaslechli zvuky zápasu a zoufalé vřeštění opičáka. Dwany Růžička to dokonce viděl, měl to divadlo jako na dlani. A vyběhl. O chvíli později šermíře následoval Nif. Otakáro Vesta počkal, až se Babačan Borůvka bezpečně vyškrábe na břeh, a vyběhl také. Cestou minul Jana Křivého, krácejícího s kopím. Neznámá varanojezdkyň neměla žádnou šanci. Liscannořští ji těžce zranili a že přežila, za to mohla vděčit jedině tomu, že Dwany Růžička rozdával údery cíleně plochou stranou čepele. Nejprve se netrefil a praštil zrzavého opičáka, který bezvládně odpadl jako

flák masa. Teprve druhý uder dopadl tam, kam měl. K tomuto úderu se už přidal výpad Nifův. Žena s sebou pleskla do potoka a muži ji rychle vyvlekli na břeh, aby se neutopila.

„Svázat!“, křikl starosta, „Okamžitě!

A svlíkněte tu couru!“.

Byl bledy vzteky, protože jen co byla zažehnána ta lapálie s Kormanem Zlotěm, už mu zase po Liscannoru dupala nepřátelská bagančata a dalo se předpokládat, že budou i mrtví. A že zbyde jenom a pouze na něm, aby ten neskutečný svinčík uklidil.

„Dojdu na cimru pro lano“, nabídl se Jan Křivý a odšoural se k hospodě.

Babačan Borůvka se smutně skláněl nad nehybným opičákem a cosi kutil.

„Netuším, jestli žije nebo ne. Je to přeci jenom animálio“.

„Kdyby nežil, zbyl by z něj akorát šlem“, usoudil Dwany.

„To je fakt“.

Babačanovo magické léčení na opičáka ale zjevně nějaké účinky mělo, poněvadž zapáchající stvoření otevřelo oči a nechápavě zíralo na zsinálé tváře okolostojících. Od hráze se přišoural slepec Ieronýmus.

Když se dolouдал Jan Křivý s provazem, zaklekl k polonahé ženě, která bezvládně ležela v blátě, a spoutal jí nohy a ruce za zády. Potom ji Liscannořané odvěkli ke Hrochovi a stejně tak naložili s těmi dvěma, co zajistil Kaplo Drím.

Hranice

Prvotní výslech nepřinesl nic. Žena mlčela jako zařezaná a ti dva se očividně báli. Byla mladá. Na zádech se jí táhly zhojené jizvy po bičování, možná i mučení. A nad levým nadrem měla vypálený cejch, prazvláštní znamení vlastnictví nebo příslušnosti, na okrasu ta rozečkaná značka nevypadala. Babačan znamení načrtl na papír. Kdo ví, kdy se to mohlo hodit.

„Ta neřekne nic“, usoudil čím dál vzteklejší Otakáro Vesta, „Hod'te jí přes hlavu hadr!“.

Nějak se mu v hlavě zhmotnila nepěkná vzpomínka na dávnou výpravu do Nordwaithu a usoudil, že ta žena právě z Nordwaithu pochází. Respektive vlastně z

Armideny. A tedy že jde o dragolskou druidku, stvoření úlisné a nebezpečné, které vládne temnou magií. Při časem vybělené vzpomínce na Radhel Odklízečku byl přesvědčený, že se zajatkyň nechá mučit a klidně i zabít a nehne přitom brvou. A ještě bude schopna vyslychatele pocítit proudem blesků nebo jiného magického neřádstva.

„Zabte ji a ty dva odveďte do kuchyně!“.

Dwany Růžička před ženu předstoupil a vyřal jí do nahé hrudi znamení. Vyvalila se krev a ženě bezvládně klesla hlava.

Mrtvé tělo Jan Křivý s Grubem odnesli do sklepa.

Výslech v kuchyni odhalil zmateným a rozhněvaným vesničanům málo, a neodhalil by jim asi vůbec nic, kdyby Nifovi nepovolily nervy a nezlomil vyslychanému prst. Ti dva, z nichž jeden se povážlivě potácel na hranici smrti, patřili k nějaké Ramzákové tlupě. Ramzák, jejich předák, pro ně před pár dny sehnal práci. Dobře placenou práci, i když to byla dřina jako pes. Žena jménem Iarwanna jim zaplatila za to, aby v liscannorském lese u ruin starého domu vykáceli malou mýtinu a z kmenů připravili hranici. Měli nakoupit také nějaké knihy, knihy nikoli na kvalitu, ale na kvantitu, asi dvě stě mincí staré makulatury, kterou tu vatra vystelou. Iarwanna je tam odvedla a objevily se ještě další dvě ženské. Nesdílné ženy divokého a nebezpečného vzezření. A ta dvě zvířata, co s sebou měly! Varany, fuj! Osedlané tvory, které uměly obratně ovládat. Ale peníze jsou peníze a Ramzákova banda se nechala zavést do lesa a celý týden se věnovala tvrdé práci. Ramzák byl však mazaný, peníze si vymínil předem, tedy v lese, kdyby se snad ženské rozhodly vzít do zaječích. Ty ženy přiletěly včerejší noci a dohodly se s Ramzákem na vyčlenění dvou mužů, kteří o noc později měly krýt záda jedné z Iarwanniných společnic, jejichž jména však nepadla. Nejspíš žádná jména znát neměli a dost možná ani Iarwanna se ve skutečnosti nejmenovala tak, jak se představila. Ramzákovi muži vlastně nevěděli nic kloudného, ani co je ten Babačan Borůvka vůbec zač, ani jak vypadá. Ten Babačan Borůvka, pro kterého Iarwanna poslala svou družku na hráz a oni měli jeho únos jistit.

„A co ten kudůk, co se tu po

Borůvkovi poptával?“ , vyštěkl Dwany.

O žádném kudůkovi neměli ponětí. Ramzákova banda sestávala ze sedmi mužů a všichni to byli lidé. Lidé z Nurnského přístavu a okolí. Pár jich žilo v Šedově.

Grub houkl, ať vyklopí všechna jména, a ten, který si říkal Janar Ouda, všechno popravdě vyklopil. A Borůvka pečlivě uvedená jména zapsal. Ten druhý, Mevin Hereb, vypadal, že každou chvíli umře.

„Cos těm ženskéj, u všech bohů, proved?“ , obořil se na druida Borůvku Nif Bouřlivák, „Cos proved tak strašného, že tě chtějí unést?“.

„Nevim. Já vážně nevim“.

„Nebude, než se tam, do lesa, vypravit. Jseš schopnej nás tam dovést takhle v noci?“.

„Jo, asi jo“.

Ramzákovy muže vesničané odnesli do sklepa, položili k mrtvé ženě a překontrolovali pouta. Starost o ně svěřili Ieronýmovi, který by stejně v lese překážel. Flašinetář se rozvalil u stolu v lokále a na vartu postavil opičáka. Ostatní si překontrolovali výzbroj a vyrazili pod druidovým vedením po louce k lesu. Panovala hluboká tmavá noc.

Když Babačan dovedl Liscannorské k Sarimově dubu, zřetelně se mu ulevilo. Trochu si totiž pomotal vzdálenosti a už notnou dobu měl víravý pocit, že se ztratil. Nedal však nic najevo, ačkoli se tou hrůzou nad selháním z prvního druidského úkolu potil jako pes. Až u Dubu si vzpomněl a pravil, že teď už je to jenom asi dvě míle lesem na severovýchod. Tedy ta Sarimova samota, místo, kde zmerčil Ramzákovy muže kácet les. Poslední úsek už šli Liscannořští tiše a zcela bez světla, aby se neprozradili příliš brzy. Potom náhle, mohlo být daleko po čtvrté hodině ranní, druid zahlédl kdesi vpředu světlo. Nebyl to odlesk plamenů ohně, ani strašného ohýnku, spíš chabá záře lucerny. Upozornil ostatní a ti se rozvili v neuspořádanou rojnici. Nakračovali opatrně a jak se pomalu blížili, už rozeznávali mezi stromy mýtinu. A zaslechli slabý opatrný hovor, ačkoli slovům nebylo možné rozumět. Potom se zastavili a Ružička, který viděl jasně jako za dne, utrousil, že tam u rozbitých

základů domu posedává pět mužů a jedna ta lítice, tedy Iarwanna nebo její družka. Druhou z žen neviděl, ani to létavé zvíře. A užíval také připravenou hranici, kus tam dál, za zadní zdi dávno zaniklého domu.

„Jdem na to“, sykl.

„Jo“.

Kaplo Drím nad šermíře vztáhl dlaně a zakouzličl. V tu ránu několik Liscannořanů vytáhlo lektvary. Růžička vyběhl na mýtinu jako první, ostatní vzápětí za ním.

Dwany se vrhl na prvního, na koho natrefil. Zařízal mu čepel do břicha. Ani mu nedošlo, že ten plavovlasý vousatý muž, co ani nestihl zachroptět, byl právě Ramzák. Jak by také mohlo. Ramzáka jaktěživ nespátřil. Pro ostatní z Nurnských nebyla situace tak přehledná, jako pro Nurnského šermíře, a tak se nechali vést spíš náhodou. Padni komu padni. První rána nejbližší siluety. Ramzákovi muži se otráslí z překvapení a vyskočili na nohy. Stejně tak ta žena. Hned jim ale muselo být jasné, že nemají valné naděje na život, natož na útěk. Otakáro Vesta skolil siluetu nepřitele jedovou šipkou. Dalšího propíchli ze dvou stran Babačan Borůvka s Nifem a Dwany Růžička, opojen magií lektvaru, čtvrtého doslova proklál skrz naskrz. Nif provedl půlbrat a přískok k Janu Křivému, který zápolil s posledním z Ramzákových mužů. Poslali ho k zemi v v okamžiku, kdy šermíř nelítostně osekával ženu, o níž se domníval, že to musí být ta proradná Iarwanna. Rázem bylo po boji.

„Padejte! Padejte pryč!“, zařval najednou Otakáro Vesta.

Jeho citlivému alchymistickému nosu došlo, že ten lehce načpělý zápach, co ho šimral v nose, je zápach síry. Druzi se neptali, nečekali, a otočili se na úprk zpátky do lesa k alarmujícímu alchymistovi.

„Co se děje?“, zeptal se Jan Křivý.

„Čmouchám vejbušninu...“.

Nabídl se Grub. Střelmistrův pomahač z naglinských dolů. Ve výbušninách a zápalných substancích se vyznal. Tedy alespoň v těch pro důlní účely. A už tam šel, tam zpátky na mýtinu, sehnutý opatrně nakračoval a číchal k prstům, kterými se tu a tam dotkl země. Nebe se zatím začalo barvit tenkou linkou pomaloučkou se rodicího dne, který ale pořád ještě tvrdě spal za horizontem

Lucernu Grub z bezpečnostních důvodů neměl při ruce, ale trochu světla v malém perimetru dávala ta na kamenné zídce, kterou si předtím přisvícovali Ramzákovi muži.

Grub obešel mýtinu, dumal, ale už mu to bylo jasné. Potom se vrátil k vyčkávajícím druhům.

„Dejte na to bacha, je to černej prach. Stačí jiskra a vzplane to. Ale nebouchne“.

„A vo co teda jako jde?“, otázal se rybníkář Kaplo.

A Grub vysvětlil, že na zemi po velké části mýtiny je černým prachem na zemi vysypán obrazec. Ten obrazec se rozprostíral před hranicí s knihami a odpovídal tvarem přesně tomu cejchu, co měla lítice vypálený na hrudi pod ramenem. Od lesa skrze znamení až k vatře byla vysypána tenká cestička, jejímž účelem nemohlo být nic jiného, než zážeh z bezpečné vzdálenosti a zapálení jak obrazce, tak vatry. V hranici samotné byla zápalné směsi spousta.

„K čemu tohle, u všech bohů, mělo bejt?“, vyvalil oči Nif Bouřlivák.

„Řek bych, že to měla bejt parádní podívaná“, odušil Grub, „Podívaná nejspíš pro nás“.

„A na co bysme se měli dívat?“, nedocházelo pořád Janu Křivému.

„No na Babačana přece. Babačan tady na té hranici měl uhořet“.

„Ale proč já?“, pípł druid, „Proč já?“.

„To bys spíš měl vědět ty, ne?“, zkoumavě na hobita pohlédl Dwany.

„Je tam ještě něco“, ozval se Grub.

A pravil, že v tom obrovském znamení měl vzplát nějaký vzkaz. Bylo tam černým prachem napsáno Oko za oko. A pod tím dvě písmena. K a Z.

Nif Bouřlivák významně pohlédl na starostu.

„Nesmysl“, houkl Otakáro, „Korman Zlotě je jednou provždy uzavřené případ!“.

* * *

Grub s Vestou vysvětlili, za jakých pravidel se po mýtině pohybovat, aby nedošlo k samovolnému vznícení. A vrátili se a ohledali mrtvé. Jediný muž přežil, nějaký Juta Krabic. Profackovali ho z bezvědomí a

vyslechli. Krabic v podstatě potvrdil výpověď těch dvou, které Ieronýmus hlídal ve vsi. Najala si je ta Iarwanna skrze Ramzáka v přístavní krčmě U kotvy a slíbila nemalé peníze. Práci Ramzákovi muži přijali a zde v lesích, kam je Iarwanna dovedla a kde se objevily ještě ty dvě další ženy, káceli les a stavěli hranici. Přinesli knihy a dnes odpoledne vysypali Iarwanniným černým prachem obrazec podle schématu, který Iarwanna vytýčila botou do lesní země. Vpodvečer si Iarwanna od Ramzáka vyžádala dva muže a ti s jednou z jejích pomocnic odešli.

Dwanyho Růžičku, ale rozhodně nebyl sám, zajímalo, kam se poděly peníze za práci pro Iarwannu. Juta Krabic se totiž zmínil, že si je Ramzák, protřelý to muž, vymínil tady v lese před zahájením prací. Ale peníze se nenašly. Juta Krabic odvětil, že dnes ráno, před příchodem Iarwanny s černým prachem, je Ramzák někam odnesl. Byl pryč několik hodin. Ještě tady nehrál počet žen, respektive padla otázka, kam se vlastně poděla Iarwanna a ten její varan. Krabic řekl, že asi kolem druhé hodiny v noci propadla Iarwanna nervozitě, něco si šuškal s tou druhou, a potom varanovi přikázala, aby ji následoval do lesa za ruinami.

„Vona na něm neodletěla?“, podivil se Vesta.

„Ne“.

Juta Krabic byl po krátké diskusi připoután na hranici a popraven. Už neměl co říct. Popravu musel provést Růžička, poněvadž Nif pravil, že má totiž podříznout jako podsvinče někoho, kdo mu nic neudělal a spolupracuje. Po dohodě Grub křísil do černého prachu. Vzňal se obrazec a vzplála i hranice. Marně se Babačan Borůvka snažil zažehnutí ohně ve svém Lese zabránit. Stál s námitkami sám proti všem. Vynasnažil se tedy alespoň zabránit, aby se oheň nerozšířil mimo mýtinu a přesvědčil druhy, že tady dvě hodiny počkají a až plameny pozřou knihy i polena, zbytek požářiště společně uhasí houněmi.

Mezitím se ale vesničané v blízkém okolí věnovali stopám a dostali se do střetu s varanem, kterého Iarwanna při svém odchodu nedaleko mýtiny zanechala. Útok vedli Dwany Růžička a Nif, kteří varana vyrušili. Měli štěstí, jejich čepele taly dřív, než je

rozběsněné zvíře draplo do spárů.

Babačan Borůvka zatím v širokém oblouku hledal stopy a našel přímou stopu Iarwanninu a poněkud klikatou starší, kterou považoval za stopu Ramzáka. S tímto zjištěním došel k mrtvému tělu létavce, kde se zatím srotili Liscannorští.

Ramzákova stopa je nezajímala, zajímali se o Iarwannu a o to, kam se poděla.

„Půjdeme po ní“, pravil Vesta

„Dobře, ale nejdřív dostaneme ten voheň pod kontrolu“, připomněl druid, „Slíbili jste mi to“.

„Dobrá“.

Iarwanna beztak už měla několikahodinový náskok a pokud ji vůbec měli najít, muselo by to být někde, kde by se rozhodla delší dobu zůstat nebo ukryt.

Grub se odhodlal ještě vykuchat. Šlo mu o magickou esenci, respektive o vnitřnosti, jež ji mohou obsahovat. A játra tvora magonosná byla, tím si byl trpaslík jist. Poznal to z chování krysy, již za tím účelem nosil v kapuci. Vlastnil totiž krysu sensitivní na magické nosiče. Játra vyňal užitím nože a holých rukou. Byl zacákaný od krve a šťastný. Večer se játra pokusí vydestilovat, respektive vyextrahovat z nosiče vzácné břemeno. Čirou magohmotou!

Sledování Oudy a Hereba

Iarwanninu stopu sledovali několik mil a ta je zavedla na okraj lesa. Mezitím se rozednilo. Louka se mělkým údolčím svažovala k potoku, který byl jedním z přítoků toho liscannorského. V potoce stopu ztratili.

„Musela jít jenom nahoru nebo dolu“, pravil Nif Bouřlivák smířeně, „Stačí si vybrat“.

Kaplo Drím se rozhlédl a pokrčil rameny.

„Jestli šla potokem furt, už jí nenajdeme“.

Ještě zkusili propátrat břehy, ale druid neměl úspěch.

„No nic“, rozhodl starosta, „Vrátíme se do Liscannoru“.

Cestou se poněkud skleslí venkované uradili, že propustí Oudu a Hereba a pošlou jim v patách pátrače. Neviditelného Nifa. Kdo ví, třeba se s Iarwannou ti dva spojí.

A také se uradili, že si dají druhého dne sraz v hostinci U černého býka, která se nalézá nad Šedovem v Lipové ulici.

„Táhněte vodsad' a už se nikdy nevracejte!“

Ouda s Herebem nevěřili vlastním uším. Byli volní. Vůbec neměli ponětí, že před hostincem U hrocha už číhá neviditelný Nif. A víceméně by jim to nejspíš bylo jedno. V to, že se z téhle šlamastyky vypotácí živí nebo že se vyhnou soudu za pokus o únos a plánování vraždy, ani nedoufali.

Nif ty dva výlupky sledoval až k městským branám. Celou dobu ani nehlesl a táhli k Nurnu jako dva spráskaní psi. Barbar je sledoval i dlouhou Ostrovní ulicí, která se táhne celým městem víceméně podél toku Kalné, až do Šedova. A v nitru Šedova, kde ulice Žlutá kolmo navazuje na ulici V jámách se ti dva takřka zkroušeně rozloučili a rozešli se. Ouda zamířil k Přístavnímu mostu a právě Oudu si barbar vybral, když musel volit. A Janar Ouda Nifa nevědomky zavedl do přístavu, respektive do ulice K přístavu, kde ten muž vkročil do dvoupatrového domu. Ten dům nesl nad vraty kamenný vlys džbánů. A o kus dál Nif spatřil vývěsní štít hostince, rezavou rozkinklanou lodní kotvu. To musel být nesporně lokál U Kotvy, kde Iarwanna najala Ramzáka a jeho kumpány na Borůvkův únos.

Nif po nějaké době vlezl do domu a snažil se vyzjistit, který byt patří Oudovi. Vylučovací metodou dospěl k přesvědčení, že si je jistý. Vrátil se na ulici a čekal. Čekal celou noc až do rána.

Ostatní Liscannořané zapojení do případu Babačan vyrazili do Nurnu ještě na noc s tím, že se ubytují v hostinci U černého býka a vyčkají, s jakou se vrátí barbar Nif. Na druhý den druzi naplánovali vypravit se na výzvědy, tedy že Grub navštíví Laboratorium a Otakáro Vysoké učení nurnské poptat se, zda by nenalezli nějakou indicii či vysvětlení záhadného symbolu, jímž byly ocejchovány dvě divoženy a který vzplál u Babačanova obětiště. To znamení, to byla jediná stopa, kterou měli v rukou. Nezjistili však nic. Záhadný symbol zůstával dál záhadou a po

tajemné Iarwanně se slehla zem.

Nifa Bouřliváka ráno zkrhlého nočním chladem a už k smrti unaveného probralo k plnému vědomí vrznutí domovních vrat. Byl to Ouda. Prošoural se ke Kotvě a zapadl do lokálu. Nif se rozhodl, že tady už není co pohledávat. Bylo třeba se spojit se zbytkem pardů a potom se pořádně vyspat.

Najít hospodu U červeného býka se pro neviditelného barbara, který Nurn vlastně vůbec neznal, stalo nerozlušknutelným oříškem. Proto se na Přístavním mostě musel chtít nechtě zviditelnit a dál se doptat.

„Ouda dřepí U kotvy“, sdělil přátelům, „A já potřebuju chrápat jak mimino“.

A také řekl, že za celou dobu, co se Ouda rozloučil s Herebem v Jámách, se s nikým nesetkal a ani se o nic podezřelého nepokusil.

„Prostě se vyspal a ráno zašel na snídani“.

„Máme tady objednaný pokoje“, podotkl Ieronýmus.

„Měli bysme prohledat Ramzákův kvartýr“, navrhl Růžička, „Mělo by to být v té samý ulici, co bydlí ten Ouda“.

„Tak jdeme“, přitakal Vesta v maličkém záblesku naděje, „Já, Růža, Nif. To by mělo stačit“.

Janar Ouda se nevzpěchoval a ochotně Liscannorské dovedl až před byt, kde bydlel Ramzák. Vesta se postaral o zámek a s kovovým cvaknutím otevřel dveře. Staromládenecký jednocimrový kvartýr s malou chodbičkou je přivítal zatuchlinou nepřilíhající svědomitého úklidu. Byt prohledali a kromě několika tisíc na dně truhlice pod šatstvem neobjevili nic, co by cokoli kolem Iarwanny osvětlilo. Vesta se v bláhové naději probíral ražbou mincí, ale jednalo se o gwendarronské zlatáky.

„Takže jsme pořád tam, kde jsme byli předtím“, posteskl si Babačan.

„V hájí zeleným“.

„I jinak by se to dalo říct“, zamručel Růžička.

„To nesporně“.

„Neměli bysme zvolit vůdce?“, zeptal se Kaplo Drím kolstolovníků v lokále U

černého býka.

„Vůdce čeho, u všech d'asů!“, zaúpěl starosta Liscannoru.

Jevil se být evidentně zoufalý.

„No, vůdce tohohle tažení...“.

„Tažení?“, zdvihl obočí nad stuhou, jež mu zakrývala netečné oči, Ieronýmus Flašinetář, „Žádný tažení přece není“.

„Nějaký ženský chtěly upálit Borůvku a nepovedlo se jim to. Ted' jsou mrtví a nebo nenávratně fuč“, houkl šermíř Dwany, „Najaly si nějakou bandu hovaď. Ty hovaďa jsou mrtvý. Ty, co přežili, nevěděj nic. Není co řešit“.

„A co teda budeme dělat?“, optal se Jan Krivý.

„Právě že asi nic. Nic jiného totiž nezbejvá. Ledaže by si Babačan konečně vzpomněl, proč ho chtěli upálit“.

„Já jsem nikomu nic neudělal. Já jsem dobrá duše...“.

„Tak tak“, přitakal Ieronýmus, „Kde nic není, ani smrt nebere“.

„Jaks to myslel?“, zapřemýšlel Nif Bouřlivák.

„Jako že tak“.

„Možná bysme mohli ještě zkusit Branta Rorejse“, zamyslel se Otakáro.

Kdo jiný by mohl mít větší přehled, co se kde poslední dobou ve městě událo, než samotný starosta města Nurn. Audienci by jim zřejmě neodmítl, vždyť pro něj dopadli Kormana Zlotého.

„To bysme možná mohli“.

„Ale moc bych si od toho nesliboval“.

„To ne“.

„Asi takhle...“, přitakal vědouce Slepý, „Vědět může, vědět nemusí...“.

„Opravdu nemáš žádný tušení, pročs měl uhořet na té hranici?“, zeptal se naposledy gwor Kaplo.

„Vopravdu nemám. Přisahám...“.

„A kde je vlastně Grub?“, zeptal se najednou mimo dané téma Jan Krivý.

„Je v Laboratoriu na přednáškách“, vysvětlil Vesta, „Ještě pořád podstupuje přípravu na další elevaci. A větší množství absencí by se mu mohlo šeredně nevyplatit“.

Bez existence jednoznačné osoby, která by lidem zapojeným do případu

Babačan, jak už celou věc Liscannořané celkem nahlas nazývali, velela, bylo pátrání poměrně chaotické a dílem spíše jednotlivců, než nějaké cílené snahy. Všichni vesměs cítili, že je třeba nastolit nějaký řád. Vesničané se na návrh Otakára přesunuli do ulice Lipová alej a obsadili jeden ze stůlů na ochoze hostince U klobouku. V mylném domnění, že konzumace půjde na účet podniků, tedy liscannorského starosty, si objednali pečené kachny a korbele Murhova ležáku. Nálada se uvolnila, čekalo se na Vestu a Gruba.

Otakáro Vesta si naplánoval navštívit Vyšší učení nurnské, městskou knihovnu a Královskou zeměpisnou společnost a vzal to právě v tomto pořadí. Na Vyšším učení se doptal na pana Zachariona, o němž se v nurnské historii dočetl, že měl co společného s tak řečenou Komendou Purigatos. Komenda byla polovojenská skupina spadající formálně sice pod velení Agerru, avšak fakticky její činnost řídila Magická universita skrze své zástupce na Vyšším učení, konkrétně se liscannorský starosta dočetl o jistém panu Zacharionovi. Oborem činnosti Komendy bylo potírání nemrtvých a Vesta, který znamení z případu Babačan považoval za něco, co mu zdánlivě evokovalo souvislost s dávným děním kolem tak zvaného Kodexu Elone, se rozhodl, že pokud se má někde nějakých souvislostí či objasnění dopídit, tak právě u pana Zachariona. A právě s tímto mužem se mu podařilo setkat.

Otakáro Vesta slušně pozdravil a po pravdě vysvětlil celou situaci, tedy co se v Liscannoru přihodilo, a předeštel jedinou stopu, tedy znamení. Staříčský Zacharion vysvětlil, že nad Komendou po neslavném úpadku vhlasu Magické university převzalo patronát Velké labororium a Magnus Dlouhověký nechal značně seškrtat rozpočet zmíněné skupiny. To s sebou přineslo personální útlum a Komenda se toho času potácela na hraně existence. Nicméně pan Zacharion se o veškeré detaily hobitova vyprávění velice zajímal, činil si poznámky a potvrdil Vestovu domněnku, že by znamení s Kodexem Elone či Elune, jak byl kodex také někdy nazýván, mohlo mít co společného, ať tedy blíže či vzdáleně. Vestova zmínka ohledně Melanity Vrantové jej zaujala velice.

A v zaprášeném pořadači ze starých dob vyhledal pergamen, zaobírající se temnou symbolikou. Podobný opis dokumentu třímal i Vesta, neboť při probírání se nurnskou historií na lunaroidí symboliku také narazil. Nicméně ničeho závratného se ti dva pánové nedobrali a rozešli se s tím, že pokud Zacharion objeví nějaké další souvislosti, nebude váhat s nimi Otakára neprodleně seznámit, ať již v hostinci U klobouku či v samotném Liscannoru.

V městské knihovně u službu konajícího knihovníka, pana Houzara, se Vesta nedozvěděl nic, jen že kdysi knihovna vlastnila nějaké spisy a dokumenty ohledně symboliky lunaroidů, avšak tyto manuskripty si silou své sílící moci vyžádalo Laboratorium jako nebezpečnou literaturu nevhodnou pro šíření. Petro Houzar také potvrdil, že Komenda Purigatos spadá pod řízení Velkého laboratoria a pohybuje se na pokraji zániku.

V Královské zeměpisné společnosti neměli vůbec tušení, co by symbol z případu Babačan mohl znamenat, tamnímu kartografovi, jenž se Vestovi ochotně věnoval, evokoval cosi jako padající lajntuch, divoký úsměv nebo netopýra.

A Grub? Ten po přednášce a povinném praktickém cvičení v Laboratoriu zjistil více méně to samé, co Vesta, tedy ohledně Komendy a jejího úpadku. Petro Houzar v městské knihovně se podívil nad tím, že s těmi, co se zajímají o symboliku lunaroidů, se dnes roztrhl pytel. Trpaslíkovi došlo, že Otakáro Vesta už tady byl a odkvačil ke Klobouku do Lipové aleje.

„Takže víme poměrně prd“, zhodnotil vyprávění obou průzkumníků flašinetář Ieronýmus.

„Asi tak“, přitakal Grub.

„Když něco někdo z nich zjistí, ozvou se“, podotkl Vesta, „Některý věci potřebují svůj čas“.

„A co teda budeme teďko dělat?“, zeptal se Jan Křivý.

„No, co by...“, odvětil starosta, „Dopijeme, zaplatíme a vrátíme se domů“.

„Zaplatíme?“, povytáhl obočí Kaplo Drím.

Jazyk se mu už trochu motal.

„No ovšem“.

„To nebylo na účet lokálu?“.

„Ne, to rozhodně nebylo“.

„My máme taky jednu informaci“, vzpomněl si Ieronýmus.

A sdělil těm dvěma průzkumníkům, že Babačan Borůvka se během oběda přiznal, že kdysi spálil nějakou temnou marivorskou knihu, kterou si přivezl od jakéhosi Rusta.

Kaplo Drím zesinal. Rust byl uchylný nekromant, který ho v Jestřebí týral a mučil. A býval by ho určitě i umučil, kdyby se tam tehdy nenachomýtl Nurnská družina. Při té hnusné vzpomínce by se v něm krve nedořezal.

„Rust už je ale po smrti“.

„To je, ale Babačan spálil tu jeho knihu. A teď chtěl někdo na knihách zpopelnit Babačana“.

„To může být jenom náhoda“, odtušil Dwany Růžička.

„To samosebou může“, přitakal pomalu Ieronýmus, „Ale taky nemusí... Taky nemusí...“.

„Moh bych spát dneska u tebe doma?“, obrátil se tiše na starostu Babačan Borůvka.

„Proč u mě?“.

„Nějak se totiž poslední dobou sám doma bojím“.

Soudce Blažej Nostrila

Na samém sklonku předradostin, v brzkém odpolední, dřepěli liscannořané v hostinci U hrocha a divoce probírali to, co každý den. Totiž že případ Babačan vyzněl do ztracena. Žádná z oslovených institucí se neozvala, ani nedošlo k žádným dalším podivným událostem. Varana, jehož břišní dutinu po pár dnech naplnily plyny a vyzdvihly na hladinu rybníka, pod dohledem rybníkáře Kapla vesničané vyvěkli na břeh, vykuchali a rozkrojili ve dvě. Hrobník Haardun vykopal na louce stranou obce na určeném místě jámu, kde tělo tvora pohřbil, a to včetně speciálních sedel. Do země bylo vpraveno i tělo divé ženy, kterou tenkrát Dwany Růžička v hostinci popravil. Obyvatelům obce neušlo, že jedno ze sedel bylo malé, malé tak akorát na hobita. Varani tedy nesli čtyři sedla, ale divé ženy byly jen tři. Padlo tedy podezření, že ještě někdo další

kromě tajemné Iarwanny unikl. Někdo malý.

„Moh to být nejspíš ten kudůk, co se poptával ve vesnici po Babačanovi“, odtušil tehdy nad hrobem Dwany a sledoval hrobníka, jak přihazuje lopatou.

Otakáro Vesta zabavil varanovy vnitřnosti a vydestiloval, co jen bylo možné. Nebyla družina, nebylo co dělit. Magohmotu si tedy alchymista nárokoval pro sebe a nikdo nic nenamítal.

Ale teď někteří dřepěli v hostinci a klábosili po stě o tom samém, totiž že případ Babačan už asi není případ. Tedy kdyby je nenavštívil soudce Nostrila. Soudcův nečekaný příjezd ohlásil dupot koňských kopyt. Rozléty se dveře a do lokálu rázným krokem vpadl voják. Důstojník.

„Vy jste krčmář?“, houkl muž arogantně a bez pozdravu na Jana Křivého, který právě obsluhoval.

Křivý vykulil oči a pokrčil rameny.

„Stůl pro panstvo, jídlo a pití“, rozkázal důstojník, „Dobrý jídlo a pití, rozumíš!“.

„Mám klobásu...“.

„Myslíš, že klobása uspokojí pana soudce?“.

„Našla by se i nějaká zvěřina s erteplí... Musel bych to krapet vohřát“.

„Tak mazej“.

Zatímco Jan hledal v truhlici pod oknem čistý ubrus, voják si povýšeně prohlížel Ieronýma, Nifa a Dwanyho Růžičku, kteří zmlkli a sveřepě zírali, co bude následovat.

„Taky chci pokoj. Na hodinu dvě“.

„Máme všechno obsazený...“, odvětil pokorně Jan a uhlazoval ubrus.

Voják zakřičel, že nechce v téhle díře přespát, ale že potřebuje nakrátko cimru se stolem a třemi židlemi. Jan odvětil, že by se tedy něco našlo a přemýšlel, pokoj kterého z hostů že by mohl nabídnout. Neměl ale představu, kdo vlastně momentálně v hostinci bydlí a o to menší, kdo kde.

„Je někdo z vás nějaký Borůvka nebo Vesta?“.

„Ne“, houkl nakvašeně barbar Nif, „Borůvka je doma“.

„Otakáro Vesta je starosta vsi“, založil ruce na prsou Dwany.

„Nezajímá mě, kdo to je, ale kde je!“ zařval důstojník, „Takže ty mi přiveď Vestu

a ty toho Borůvku“.

Nif s Dwany civěli jako opaření. Ieronýmus se tvářil, jako že tu není.

„A ty připravíš ten pokoj a jídlo. Padejte! Hned!“.

Nif stál před starostovnou a divoce rozhazoval rukama. Otakáro Vesta zadumaně naslouchal barbarovu lamentování a sledoval, jak se mezi domy vyloupily dvě hobití postavy. To Růžička přiváděl druida. Starosta pokynul těm dvěma rukou.

„Říkám ti, že jestli ho potkám někde vo samotě, tak mu rozbiju držku!“, hýkl barbar a vycenil zuby.

„Co po nás chtěj?“, zeptal se Babačan namísto pozdravu.

„Nevím, ale je to prej soudce. Nejspíš někdo žvanil“.

Všichni čtyři se vraceli ke Hrochovi. Před budovou stál malý otevřený kočár se zapráženým ořem a tři plonkoví uvázaní koně. Soudce přijel v doprovodu čtyř modrokabátníků, z nichž jeden byl ten důstojník a jeden dřepěl na voze jako vožka. Dva vojáci se opírali o oprýskanou zeď hostince a jejich nadřizený je za něco peskoval.

„Doufám, že nemáte zbraně, chátro!“, houkl voják zhurta, „Soudce Nostrila si vás, až dojí, žádá k výslechu. A říkám vám, že panu soudci vyklepíte všechno co víte, jinak to s vámi šeredně dopadne“.

„A vy se vlastně jmenujete jak?“.

dovolil si otázkou Vesta.

„Já jsem praporečník Lubina“.

Praporečník Hanyš Lubina oznámil uctivě soudci Blažejí Nostrilovi, že oba venkované vyžádání pro podání vysvětlení čekají před budovou a o poznání méně uctivě vyhodil zlokálu flašinetáře Ieronýma i s opičákem. Potom si nechal od hospodského ukázat cimru a překontroloval její útroby. Jednalo se o zasmrádlou neuklizenou komůrku barbara Nifa Bouřliváka. Nájemní cimru, kterou po koupi domu dosud nestihl vyklidit. Neustlaná postel připomínala zvířecí pelech. Ale stůl i židle tu byly, a to bylo hlavní. Lubina sešel dolů a počkal, až soudce se svým příručím doobědvá. Příručím byl starší hubený muž voskové pleti. Jmenoval se

Jan Souvrať.

„Inu, můžeme“, mlaskl soudce Nostrila a utřel si ruce do ubrusu, „Přiveď je, Hanyši“.

Hanyš Lubina scvklí podpatky, vyšel ven a zařval: „Borůvka, Vesta! Alou!“.

Nif vztekle zakoulel očima.

„A vás ostatní ať ani nenapadne lízt dovnitř!“.

Soudce se slušně představil, představil i svého zapisovatele pana Souvratě a podal oběma pánům ruku. Ozřejmil, co jej přivádí. Dozvěděl se totiž z jistých kruhů o tom tajemném znamení a věcech, které se tu nedávno udály. Žádal si podat vysvětlení. Praporečník Lubina vše bedlivě sledoval a když nabyl dojmu, že vyšetřovaní jsou málo sdílní nebo v odpovědích pomalí, obořil se na ně. Za to jej soudce Nostrila důrazně napomenul a praporečník nakrátko zkontroloval. Soudce požádal, zda by v krčmářem připravené cimře mohl hovořit nejprve s panem Vestou a potom s oběma pány dohromady. Hanyš Lubina okamžitě přikázal Janu Křivému donést na pokoj víno a hrnul se po schodech za Vestou. Babačan v lokále osířel, ale nakrátko. Velice záhy mu společnost přišel dělat nejen Jan Křivý, ale i Hanyš Lubina, který si posmutněle přikázal o pivo. A nechal se slyšet, že pan Nostrila je velice význačný a vážený muž a on že má čest být nejen praporečníkem GKA, ale taktéž soudcovým zetěm.

Rozhovor na Nifově cimře, ke kterému se zanedlouho připojil i Babačan Borůvka, se vedl v přátelském tónu, pouze s tím, že písmák Souvrať vše, co považoval za podstatné, zapisoval. Soudce zvažoval to znamení. Nechal si od Vesty předložit jeho obkres a proti oknu jej porovnával s jakýmsi lejtrem, které mu pan Souvrať podal. Otakáro si všiml, že lejtstro je jakýsi hustě popsaný list ručního pergamentu se ztenčenými vlysem. Pergamenový vlys byl vytvarován do totožného symbolu. Soudce Nostrila si nechal vše převyprávět a Liscannorané nezapírali a vypověděli vše po pravdě. Potom ho zajímalo především, odkud se ty ženy s vypálenými cechy podle Liscannorských tady mohly vzít. A Babačan Borůvka podal výpověď, při které

starosta poněkud kroutil očima, výpověď ve smyslu, že někteří vesničané jsou vlastně Nurnští a ti Nurnští že jsou družina nájemných dobrodruhů, která před dvěma lety vyrazila do Jestřebí za nějakým nekromantem, co tam páchal zlé skutky. A dodal, že ti Nurnští našli nejen nekromanta, ale i nějakou knihu o nekromancii, a tedy knihu veskrze zakázanou. A že tedy toho nekromanta ti Nurnští zlikvidovali a tu knihu spálili. Respektive spálil ji vlastnoručně on, Babačan Borůvka.

A pan Souvrať všechno dopodrobna zapsal a soudce Nostrila řekl: „To jste dobře udělal“.

A také shrnul, že je postaveno na jisto, že se vesničané stali obětmi zločinu a že bude nutné ty mrtvé v lese nad Liscannorem pochovat. Také z moci úřední rozhodl, že ty dvě divé ženy, ať tu pohozenou v lese či tu pohřbenou zde za obcí, si s sebou odveze.

„Už tam ležej hezkou řádku dní“, upozornil Otakáro Vesta na pravděpodobný nevábný stav mrtvol.

„Hanyš se o to rád postará“.

Ale něco zajímavého se dozvěděli i Babačan s Otakárem. Před několika dny došlo u městských bran k vážnému incidentu, jenž měl s těmi ženami velice pravděpodobně co společného. Pozornosti městských strážů nešlo podivné chování malé žebravé dívky. Poté, co ji jeden ze strážných oslovil a vykázal od městských bran, tu malou holku popadl amok, vytáhla dýku a strážného osklivě pobodala. Dívka byla na místě přemožena, zajata a odvedena do městské šatlavy. Případ připadl k vyřešení soudci Nostrilovi, který děvče vyslechl, avšak seznal, že Baranka, tak se zadržená jmenovala, je pomínutá na smyslech. Dosud se nepodařilo zjistit, kde se u městských bran Baranka vzala, odkud přišla, ani proč zaútočila. Při ohledání tělních dutin se ukázalo, že její pokožku pokrývá množství špatně zhojených šrámů a prapodivný vypálený cejch nad srdcem. Dívka si při jednom z rozhovorů vzpomněla, že přijela se třemi tetami, kterým se ztratila. Ty tety se prý jmenovaly Iarwanna, Sachalina a Wakara. Baranka v současnosti čeká v šatlavě městského soudu na Náměstí uzdravených na vynesení rozhodnutí o vině za spáchání zločinu a formě a výši trestu.

S tím se soudce rozloučil a odjel.

„Dojdi někam pro lopaty“, křikl praporečník Lubina na Babačana Borůvku.

Potom ukázal na Vestu a přikázal, ať zavede jednoho z vojáků za hrobníkem a ať vyhrabou mrtvolu té ženské.

„A až ten plesnivej hobit dotáhne ty lopaty, tak nás dva zaveď tam, kde leží ta druhá“, otočil se na Nifu a ukázal na sebe a posledního z modrokabátníků, „A jestli je nedotáhne, bude hrabat holejma rukama, o to se postarám“.

Babačan se přikolébal s vypůjčenou lopatou a dostal vynadáno, že lopaty měly být tři. Tak se sebral a přinesl další tři. A potom už čtveřice mužů a dva koně stoupali loukou k lesu.

„Mrtvolky už smrděly strašně“, postěžoval si Babačan, když Hanyš Lubina se svými muži a mrtvolami žen konečně opustili Liscannor, „Tak strašně smrděly, že se mi zved kýbl a nebyl jsem schopnej kopat. A von na mě pořád jenom řval“.

Hrobovou jámu musel vykopat Nif a druhý voják mu pomáhal. Varanovo tělo neřešili, Lubina ohledně zvířete neobdržel žádné soudcové přání a nenapadl ho ani žádný rozkaz. Krát si chvíli šikanováním hobita v mechovém overalu. Nakonec nepředmětné mrtvé pohřbili a zaházeli hlínou. A Nif se druhům svěřil, co se ve výkopu dozvěděl od vojáka. Totiž že Lubina vůbec není soudcovým zetěm. Rád by byl, ale není. Nadbíhá prý soudcově dceři Emmě, snad je s ní přinejlepším krátce zasnoubený. A je na to náležitě pyšný.

„Jestli ho potkám někde v Nurnu v hospodě“, začal pěst Nif Bouřlivák, „Tak mu dám přes držku. To přísahám!“.

„Jak se o všem ten Nostrila vlastně dozvěděl?“, zeptal se Kaplo Drím u hospodského stolu, když Otakáro Vesta dovypřávil, co se vlastně v Nifově cimře přesně odehrávalo.

„Měl to údajně z jistých kruhů“, podotkl Babačan.

„Řek bych, že se mu to doneslo, jak jsme se s Otakárem po městě poptávali“, pravil Grub, jemuž už se valem blížily závěrečné zkoušky, „Z knihovny, z Laboratoria, z

Vyššího učení, nebo od někoho, kdo se to z těchhle míst domák“.

„Nebo se něco dozvěděl od tý Baranky. Hádám, že to čtvrtý a malý varanovský sedlo bylo zřejmě pro ni“.

„Každopádně ten Nostrila ví víc než my“, upozornil Otakáro, „Měl ten tajemnej dopis, co na něm bylo nemlich to samý znamení“.

„K tomu dopisu se ale jen tak nedostaneme“, podotkl Ieronýmus.

„To věru ne“, přitakal Růžicka.

„A mezi soudce a nás by se jistě postavil ten Lubina“, řekl Grub.

„Rozbil bych mu držku...“.

„To by nám ještě chybělo“.

Případ Babačan opět vyšuměl do ztracena.

Žádost prince Teydrika

O desátých poradostinách v noci ležel Nif vyvalený na verandě domu a představoval si, jak levačkou škrtí Hanyše Lubinu a pravačkou ho tluče do zubů. Buch! buch! Pak si uvědomil, že duté ozvuky nezní v jeho hlavě, ale přicházejí odněkud zvenčí. Zvuk koňských kopyt ustal dole u plotu, kudy přichází cesta z Nurnu. Spatřil i bílé siluety.

„Haló?“.

„Co je?“.

„Mohl byste nám poradit, pane?“.

Nif se ozbrojil a sešel dolů. Stálo tam pět jezdců, zpěnění koně divoce pofrkávali.

„Hledáme dům starosty“.

„To je tady nade mnou“, mávl rukou

Nif.

„Děkuji vám“.

„Není za co“.

Nif se vrátil k domu. Všiml si zbraní i toho, že muži jsou vojáci. Smrdělo to Lubinou a taky tím, že Vesta bude potřebovat pomoc. Rozhodl se, že bude Otakáruv dům jistit zvenčí a přijde na pomoc, kdyby bylo třeba.

Otakára Vestu té noci poctila nečekaná a nadmíru nezvyklá návštěva. Už se chystal jít spát, když někdo zabořil na dveře. Navlékl župan, čapl svíci a v otevřených veřejích nechápavě pohlédl do tváře cizince.

Vojáka. Vojáka v bělostné uniformě královské gardy. Nasucho polkl.

Voják požádal, zda by mohl vstoupit a přitom položil dotaz, zda v domě ještě někdo bydlí.

„Žiju tu sám“, odvětil rozčepýřený hobit a ustoupil, aby udělal vojákovi místo. Bylo mu jasné, že venku čekají další a že tam mají i koně. Někde v zátylku ucítil svrbění. To se probudil šestý smysl a šuškal něco o zradě. Voják mezitím vstoupil do obývacího pokoje a přelétl místnost očima.

„Bylo by možné si tady v klidu a důvěrně pohovořit?“

„Jistě“, odtušil Vesta.

„A bylo by možné přizvat i pana Dwanyho Růžičku?“

„Jistě, dojdou pro něj“, řekl Otakáro a natáhl se nad krb pro meč.

„Tu zbraň nechte, kde je. Nebudete ji potřebovat“.

„Dobře“, odvětil starosta, „Udělejte si tady zatím pohodlí“.

Muž v županu byl zadýchaný a přerývaně odpovídal na otázky kumpána, který se držel o krok za ním.

„Je jich pět. Čtyři gardisti a nákej nóbl chlap. Víc nevím“.

„Jestli jsem si neměl vzít báchamr“.

„Vozbrojenýho by tě tam nepustili. Stačilo se natáhnout pro meč, stačilo naznačit, a už jsem byl pokáraný“.

„A co když se něco migne? To se budem rvát pěstima jak v hospodě?“

„Venku číhá Nif. A ten je voplechovanej odshora až dólu a nasranej na toho Lubinu“.

„Von je tam Lubina?“, houkl Nif ze tmy, když zaslechl poslední slovo.

„Ne, Lubina tam není. To jsou náký jiný“.

„Zdráv buď, Nife“, pozdravil barbara Dwany.

„Nazdar“.

„Kdyby něco...“.

„Kdyby něco, tak jim rozbiju držky!“.

Vojáci seděli v sedlech pofrkávajících koní. Jeden z mužů, ten, který s Otakárem již hovořil, stál opřený o zeď

domu. Teď vyšel příchodím hobitům v ústřety a pozdravil se s Růžičkou. Trojice vešla do domu a voják při světle obhlédl neozbrojeného šermíře od hlavy k patě. Zdálo se být spokojen.

„Přijměte křeslo“, nabídl pán domu.

„Rád, děkuji. A děkuji především za svého pána, který za vámi přišel s osobní žádostí. Rád bych se ubezpečil, že to, co si zde řekneme, zůstane důvěrné. Respektive že tato noční schůzka se nikdy neuskutečnila“.

„Hm“, odtušil Dwany.

Voják poodešel ke dveřím a vrátil se s mužem v honosném šatu.

„Rád bych vám představil korunního prince Teydrika“.

Teydrik sňal z ruky rukavici a podal pravici k pozdravu.

Otakáro i Dwany princův pozdrav vyjeveně přijali.

Korunní princ Teydrik vysvětlil svou žádost a podpořil ji naditým měšcem. Žádosti oba venkované ne zcela rozuměli, ale snažili se příliš nevyptávat a chovat se důstojně, což se jim navýsost dařilo. Princova žádost svým způsobem nebyla zcela jasná, respektive Liscannořané měli pocit, že urozený muž poněkud tančí kolem horké kaše. Nicméně dozvěděli se, že starý král Linthold dle soudu syna nemá vládu pevně v rukou a nechává se nepřiměřeně ovlivňovat mocenskými zájmy druhých. V jisté nelichotivé souvislosti padlo především jméno Turban Or. A bylo postaveno víceméně na jisto, že korunní princ začíná postupně přebírat některé otcovy povinnosti, nebo si pro jejich postupné převzetí připravuje půdu. A žádost, s níž přišel této noci, se týkala jistého Meziřečí, rurálního gwendarronského kraje na samé východní hranici s Vlandrami, kde na hradě Vráběl zemřel tamní pán bez dědice a mocenské kruhy již začínají spekulovat a podbízet se králi. Princ Teydrik si u otce vymohl utajené jmenování jím osobně doporučeného dočasného správce a pověření pro správu kraje. Bylo víceméně patrné, že Teydrik věří, že pokud převzetí Vrábělu a správa oblasti kraj stabilizuje, bude mít Teydrik zásadní slovo na jmenování vrábelského pána a nastolení nové vládnoucí linie, která bude k trůnu loajální. Jméno pana

Ora a jeho nekalých zájmů v této souvislosti padlo ještě několikrát. Princ se svěřil, že správou Vrábělu byl pověřen jistý princův osobní přítel z agerské kadetky a z dob služby u Erenniných štitonošů a že v úsudek svého přítele chová nejhlubší důvěru. Na druhou stranu je ale zmíněný pověřenec v této funkci nezkušený. Proto se tedy Teydrik rozhodl požádat Nurnskou družinu, o níž slyšel jak v souvislosti se skormatskou kolonizací, tak s dopadením masového vraha Zlotého, aby se jmenovanému správci stala oporou, rádcem a osobní gardou pro dosažení úkolu, jenž mu byl svěřen. Ten muž se měl jmenovat Otmar Kalivoda.

Dwany Růžička pokýval hlavou, jako že zatím rozumí všemu, co bylo vyřčeno.

„Proč tam nepošlete vojsko, pane?“, osmělil se Otakáro.

Princ Teydrik se zamyslel a pečlivě volenými slovy vysvětlil, že sice Gwendarron má vojenskou fortifikaci v Delkaře, jež se nachází na obchodní cestě mezi Marrburkem a Rastem, ale že vydání rozkazu skrze Ager, tedy oficiální cesta, by neuniklo pozornosti královského dvora, a tedy potažmo i pozornosti nežádoucích osob. A vysvětlil, že přivolání jakékoli pozornosti je v tuto chvíli právě ta jediná a zásadní věc, kterou si nepřeje. Situace nejprve musí být panem Otmarem Kalivodou pevně uchopena a stabilizována, aby mohlo být uvažováno o podniknutí dalších kroků.

Další zajímavostí bylo, že Otmar Kalivoda je sice s úkolem, jenž byl Teydrikem svěřen na jeho bedra, dopodrobna seznámen a ví, že Nurnští jsou tím řešením, jež by mohl preferovat, nicméně vůbec netuší a tušit ani nemá, že Teydrik Gwendarronský tu dnes v noci provádí tajnou přímluvu. Otmar Kalivoda se prostě jednoho dne pravděpodobně v Liscannoru objeví a pokusí se s Nurnskými uzavřít obchod, tedy najmout si je na práci. A princ Teydrik nežádá nic jiného, než aby mu Nurnští vyšli, pokud možno, vstříc. Svůj nezvyklý odrod korunní princ podpořil objemným měšcem naditým až k prasknutí.

Ráno po desáté hodině nechal starosta svolat vybrané Liscannořany, toho času aktivní členy Nurnské družiny, do hostince U hrocha. A tam Otakáro s Dwany

poněkud zamotaně převyprávěli celý příběh tak, jak jej minulé noci pochopili.

Co se týče Meziřečí, měli zatím jen kusé informace, poněvadž Teydrik se upřímně svěřil, že Otmar Kalivoda místopis a poměry svědomitě prostudoval a tedy může mít komplexnější a přesnější informace než on sám. Nicméně Meziřečí je kraj a panství nacházející se v západním výběžku tak řečené obilnice východu, jehož jméno se odvozuje od geografie, tedy od faktu, že jeho přirozené hranice odedávna vytyčovala koryta řek Carimy, Modrany a Aydarry. Meziřečí bývalo vždy nezávislým panstvím mezi Gwendarronem a Vlandrami. V roce 960, kdy na gwendarronský trůn usedl král Halwist a vyhlásil svoji vizi silného státu, vládl meziřečskému panství jistý Arland z Vrábělu. Ten se obával, že Gwendarron si malé nevýznamné panství vojensky podmaní a uzavřel tedy dohodu se sousedními Vlandrami. Výměnou za postoupení části území Vlandrám získal písemné a veřejně deklarované záruky o poskytnutí ochrany. Díky této úmluvě Halwistův Gwendarron do Meziřečí nikdy nevstoupil. O anexi Meziřečí ke Gwendarronu se až o mnoho let později postarali potomci vládnoucího rodu sami. Tedy konkrétně hrůzovláda šíleného Dorecha z Vrábělu, který panoval území od roku 1035 a nedokázal nic jiného, než zbídačet svůj lid a přivést jej roku 1069 k průvalu lidových bouří. Lidové povstání a nepřehledná a nebývale krutá občanská válka svrhly Dorecha z Vrábelského trůnu, Vráběl byl vyrabován a Dorech uvláčen davem. Povstání utichlo až s příchodem gwendarronských vojsk, která dříve, než by to učinili Vlanderští, pokojně vstoupila do země a dosadila na vrábelský stolec Dorechova synovce Karmala, jenž tou dobou pobýval v gwendarronském exilu. Zbídačelý lid gwendarronské vojáky nadšeně vítal a gwendarronskou anexi přijal jako zážrak z nebes. Meziřečí se tedy stalo součástí Gwendarronu a Vlanderští, kromě posílení ostrahy hranic, nikterak nezasáhli. Nadaný student marrburského vyššího učení Karmal Vrábelský se jevil jako osvícený muž a kraj dokázal stabilizovat a vyvést z bída. Nicméně i jeho dostiho to, čemu se mezi lidem začalo hovořit jako o rodovém prokletí či vrábelském šílenství. Karmal násilně ukončil svůj život v

roce 1088 skokem z okna, předtím však vlastnoručně a brutálně pobil obyvatele hradu, tedy manželku, staršího syna a veškeré služebnictvo. Poslední z rodu, mladší syn Volodar, kruté smrti unikl, neboť pobýval v Nurnu na studiích. Volodar přerušil studia a ujal se rodového majetku, jeho vláda však trvala necelý rok. Uhořel za tragických okolností v hradním altánu. Služebnictvo vypovědělo, že jej postupně pohltilo vrábelské šílenství, které ukončilo jeho život v plamenech. Ten altán prý zapálil sám.

„Spíš by se tomu kraji mělo říkat Meziříčí, ne?“, podotkl studovaný Ieronýmus.

„Teydrik řekl Meziřečí, takže to je Meziřečf“, odvětil Dwany.

„Meziřečí znamená spíš mezi řečma než mezi řeckama...“.

Růžička pokrčil rameny. Vypadal, že jdou takovéhle úvahy mimo něj.

„Ale není to vemkoncem lingvisticky vzato špatně?“.

„Vážně nemám tucha. Je mi to buřt“.

„Vuřt...“.

Maso

Grub jel pyšně na poníkoví a usmíval se jako sluneční kotouč. V kapse jej hřál čerstvý glejt o dokončení elevace. Cítil vůni zasychajícího inkoustu a byl šťastný. Teď už není jenom nějaký Grub. Je to pan Grub, alchymista páté elevace. Dalo by se říct mistr. Na tom papíru to stálo černé na bílém. Tedy kromě toho slova mistr před jménem. To si domyslel. Byl šťastný jako ta krysa, co ji nosil v kapuci. Krysa byla šťastná, poněvadž cítila velké množství magohmoty v alchymistické truhličce, co si Grub vezl s sebou. Dali mu ji v Laboratoriu odměnou za úspěšné složení elevačních zkoušek. Hoj! Život je nádherný!

Jenomže z křoví u odbočky na Dolhavu vylezl Maso. Že je to Maso, Grub nevěděl, viděl jen obtlouštělo plešatého chlapa třímajícího řemdi. Ten chlap páchl potem, divně se usmíval a zastoupil mu cestu. Ale Maso to byl, říkali mu tak. Vůbec nechápal, proč ho pustili, ale pustili ho. Zakázali mu Nurn a Nurnskou oblast. No dobrá, dobrá. Všude může být dobře. Potřeboval jen peníze a koně a tehle chlap měl obojí. Poník je vlastně taky kůň. Dvě

rány, buch buch, a už ho tady nikdo nikdy nevidí. Ať je soudnímu příkazu po vůli.

Grub se přestal usmívat a mimoděk sáhl po zbrani.

„Co chceš, chlape!“.

„Všechno“, hýkl Maso a plácl řemdiem o dlaň zvrácí lopaty.

Z koutku odulých pysků plešatci skanula slina.

„Leda tak hovno...“.

Maso zaútočil, ale Grub se v sedle udržel a vytrasil. Potom se po sobě vrhl.

Dveře lokálu se rozlétly a v nich stál šeredně zkrvavený Grub. Štamgasti ztichli a Jan Křivý s rukama plnými napěněných korbělů ztuhl v hybu.

„Přepadli mě, kurva!“, zařval Grub.

Někdo doběhl pro starostu a někdo další strhl náklad z Grubova poníka a dovlekl jej dovnitř. Byl to spoutaný chlap. Strašně smrděl, potil se a nechápal, jak se to mohlo takhle nečekaně zvrtnout. Vesta přiběhl s tváří brunátnou hněvem. Vůbec nedokázal pochopit, co se tady v okolí poslední dobou děje, a to ho vztekalo až k nepřičetnosti. Ten Maso byl prošacován a vyslechnut. Většinu vysvětloval úřední dokument, který u toho chlapa našli ukrýtý v podšívce kabátu. Jednalo se o rozhodnutí městského soudu v Nurnu o propuštění Mojmila Kvěcha, řečeného Maso, na svobodu s podmíněným zákazem pobytu v Nurnské oblasti. Razítko soudu bylo ještě čerstvé a dokument podepsal ctihodný soudce Blažej Nostrila.

Výslech Mojmila Kvěcha odhalil pologramotnou, primitivní a živočišnou povahu recidivujícího násilníka, jehož zájem skutečně nebylo nic víc, než si opatřit něco na živobytí, prostředek ke přepravě a rychle zmizet. Více světla do situace vnesl kouzelník Ieronýmus, kterému se částečně podařilo magicky vlomit do Kvěchova podvědomí a z myšlenkových fragmentů poskládat příběh poloblba a pouličního násilníka, který v nešťastné rvačce kohosi utloukl, byl zatčen, vězněn na městském soudě, vyšetřován a čekal na soudní proces. A potom náhle přišel rozsudek bez slyšení s uložením podmíněného trestu vyhoštění z okolí Nurnu.

„Hlídejte toho chlapa ve sklepě, jedu na soud“, houkl rozhněvaný Otakáro a

ukázal na Růžičku, že jej doprovodí.

Oba Liscannořané se vrátili až odpoledne s tím, že soudce Nostrila už není soudce, respektive že byl do vyšetření a vyřešení případu zbaven soudcovského prstenu a bylo na něj uvaleno domácí vězení. Tohle se dozvěděli přímo od soudce Olochaje Bruta, tedy soudce, jemuž přišli oznámit, že došlo k přepadení jistého Gruba nějakým zločincem jménem Maso, nedávno propuštěným z cely ve sklepení městského soudu. Otakáro s Dwanyem do udání před zmíněnou úřední osobou přimotali i ty záležitosti kolem varanojezdkyň, znamení a podobně. Zamíchali všechno dohromady jako kuláš. Pan soudce Brut přidělil liscannorskému starostovi dva vojáky městské stráže s tím, že jim má zajatého Mojmila Kvěcha předat, a ti dva vojáci o pár hodin později potom zločince Kvěcha vyveklí ze sklepa hostince U hrocha a odvedli ho ke koním.

„Počkejte“, řekl Grub, „Ten svinák toho má na svědomí víc“.

A vyklopil to, co v mezidobí, kdy Otakáro s Dwanyem činili udání v budově městského soudu, zjistili s Kaplem Drímem. Totiž že Mojmil Kvěch před přepadením Gruba na stejném místě činu přepadl a zabil jiné dva lidi. Jejich mrtvolu odtáhl mezi křoviska, kde si zbudoval ležení a kde číhal na nějakou majetnější kořist.

Padlo rozhodnutí, že svědkové vojákům ukáží místo činu. Kaplo Drím doběhl do obecních maštálí, kde si vypůjčil bryčku a valacha, a spolu s Dwanyem, Otakárem a Grubem se připojil k Masově vojenské eskortě.

Místo činu u odbočky na Dolhavu bylo úředně ohledáno a mrtvá těla naložena na bryčku. Potom se jelo šturmem k soudu na Náměstí uzdrvených podat svědectví. A při té příležitosti se Liscannořané dozvěděli, že pan Nostrila stejným způsobem, tedy chvatným a neuváženým rozhodnutím, nepropustil pouze Mojmila Kvěcha, ale i další dva výtečníky. Konkrétně jistého Mlučema, pravým jménem Marko Žluč, a Julia Věcheta, přezdívaného Julek Pírko. Zřejmě spolu navzájem neměli nic společného. Ten Pírko byl známý flamendr, sukníkář a pouliční zloděj z Modrého kopečku, a ten druhý vůbec nebyl Nurnan.

Přichomýtl se sem z Marrburku a byl zatčen pro podezření z koketování s černou magií. Ve fázi vyšetřování v jeho případě byla i délka frekvence a míra zapojení do dnes již uzavřeného Revenanova magického učení.

Těch zdánlivě nesouvisejících informací už bylo na chlapy z venkova nějak moc. Jak rádi a s povděkem přijali starostovu nabídku a přespali u Klobouku.

Přípravy

Otakáro vstoupil do lokálu vprostřed bouřlivého vyprávění Nifa Bouřliváka. Barbar rozhazoval rukama a hezky jadrně a po svém znovu vyprávěl ty věci kolem Otmara Kalivody a Meziřečí tak, jak je pochopil. Do řeči mu skákali další a vysvětlovali, jak to zase pochopili oni. Byl z toho takový veliký informační zmatek a zmatek z toho všeho měl v hlavě i starosta. Prostě těch informací bylo přehršel a nebylo nikoho, kdo by je silou své autority utřídl.

„Neměli bysme zvolit vůdce?“,

ozval se Babačan Borůvka.

„Taky si myslím“, přitakal rybníkář.

„Není výprava, není vůdce“, zavrtěl hlavou Otakáro, „Nikdo nás zatím nenajal a není vůbec jistý, že nás vůbec někdo najme“.

„Ba ba“, pravil zadumaně Ieronýmus, „Kde nic není, ani smrt nebere. Ani ta smrt...“.

„Mě málem zabil nějaký Maso“, postěžoval si Grub.

Tvář mu hrála všemi barvami a tělo ho bolelo, jako kdyby celou noc skládal uhlí.

„Ale připravit bysme se nějak mohli, ne?“,

namítl Dwany, „Třeba zabalit baťohy a tak. Až se tu Kalivoda objeví, může to být docela rychlý“.

„A koně, chlapi“, řekl Vesta, „Máte vůbec všichni koně?“.

„Ne“, přiznal se Kaplo Drím.

„Takže se sebereš a odjedeš do Nurnu koupit si pořádnýho koně“.

„A my ostatní si zabalíme bágly“, pravil Dwany Růžička.

„Jo“.

Kaplo Drím se vypravil do Nurnu, ale na dočasně zapůjčeném koni nejel sám. Doprovázel ho Babačan Borůvka, ohledně

koně měl totiž podobný problém. Jeho poníka totiž družinictvo za poctivého koně nepovažovalo. A jel také proto, aby rybníkáři cestou nebylo smutno a aby to všechno ještě jednou probrali. A jak to tak všechno probírali, úplně zapomněli, že jeli do Nurnu kvůli koním. Místo koní v hlavách obou přátel dominoval soud. Chtěli si se soudcem, s nímž mluvil starosta o Masovi, popovídat ještě jednou, tentokrát ale přímo o panu Nostrilovi a pěkně po svém.

„Prostě si toho Bizona vezmeme do parády hezky po našem”.

„Jseš si jistě, že se jmenuje Bizon?”, zatvářil se Babačan rozpačitě.

„Mám dojem, že je to Bizon. Určitě. Bizon je to”.

Bizon to nebyl, ale vysvětlilo se to ještě před úředníkem ve vstupní dvoraně.

„Říkal jsem ti, že se nejmenuje Bizon”.

„Bizon nebo Brut”, pokrčil rameny gwor Kaplo, „Dyt’ je to prašť jako uhod”.

A potom nasadil přídržlý úsměv. Grimasu, za kterou se ukrýval ve chvílích, kdy šlo o hodně a on tahal za ten kratší kus provazu.

Soudce Brut oba muže sice přijal, ale tvářil se otráveně a netrpělivě. Nicméně Drímova vrozená drzost, balancující na tenké hraně mezi zatčením a svobodou, se i tentokrát svému nositeli vyplatila. Blažej Nostrila dlel v domácím vězení ve svém domě v Kaštanové ulici v sousedství hostince U brku těsně před Zlatým náměstím. A Kaplova vrozená a ve všech ohledech neuvěřitelná drzost zahнала soudce Bruta do úzkých. Chtěl se těch dvou zbavit a ten Drím s nevinnou tváří právě vyřkl ten nejdřívější požadavek, jaký dnes mohl uslyšet. Totiž zda jim neumožnil promluvit s panem Nostrilou přímo. Z očí do očí. Cíhodný Olochaj Brut už už chtěl zavolat stráže a nechat ty dva vyvést, ale něco v Kaplově, ale i Babačanově výrazu, způsobilo, že zaváhal. A jak zaváhal, zapřemýšlel. Vypadali neškodně a víceméně i prostoduše. A soudce Brut se jich zbavil tím, že jim vystavil povolení k návštěvě Nostrilova domu na dobu nepřesahující čtvrt hodinu. Když ti dva vypadli, soudce Brut si šťastně oddechl. Ale vzápětí se proklínal, proč tak vůbec učinil. Měl je nechat vyvést a spráskat. Nic víc si

nezasloužili.

* * *

„Neměli bysme tam chodit”, přemlouval gwor Babačan, „Nehodí se to”.

Vlastně tak trochu nahlas přesvědčoval i sám sebe.

„Dem tam”, řekl Kaplo Drím a jeho kuní ksicht se ještě víc protáhl do potměšilého šklebu.

„Já ti nevím”:

„Dem tam”.

A už tam byli. Na konci Kaštanové. Nostrilův dům poznali bezpečně. Stála před ním dvojlenná hlídka.

Kaplo Drím vytáhl soudní příkaz a rezolutně ho vojákovi strčil před oči.

Voják předal lejtstro nadřízenému.

„Čtvrt hodiny”.

„Jasně, že čtvrt hodiny”, odsekl Drím, „Číst umim, že jo...”.

Velitel hlídky opakovaně zabušil.

Po notné chvíli se otevřely dveře do tmavé chodby. Drím a Borůvka vstoupili. Viděli jen siluetu muže, šli za ním. Vystoupali schodištěm do patra, muž otevřel a přešel k oknu. Zíral někam ven.

„Co chcete?”.

Byl starý, starší než měl být. A nebo ho něco psychicky semlelo? Trápilo?

Drím i Babačan začali brebentit. Kladli nějaké otázky, ale spíš mleli páté přes deváté, aby řeč nestála. Neměli totiž plán. Navštívit Nostrilu napadlo Kapla Dríma a soustředil se především na to, jak se k němu dostat. Co po něm chtít, to nevěděl. A Babačan do poslední chvíle nepomýšlel, že by se jim vůbec navštívit arestovaného Nostrilu mohlo povést. A navíc oba měli z dosud nabytých informací v hlavě takový galimatyáš, že ani nevěděli, kde začít. A soudce navíc zíral z okna, stál k nim zády a odpovídal mechanicky, vyhýbavě, nekonkrétně a naprosto zmateně. Dozvěděli se jen, že v domě kromě soudce bydlí komorník Klabich, chůva Hřibalová, účetní Souvrať a soudcova dcera Emma. Ale že nikdo z nich tu není. A potom si Babačan Borůvka všiml, že soudce Nostrila vůbec není soudce Nostrila.

„Vy nejste Blažej Nostrila...”.

Stařec se psychicky zhroutil. Doznal, že se jmenuje Klabich a je pánovým komorníkem. A že pán jej požádal, aby se

snazil jeho nepřítomnost před vnějším okolím co nejdéle zakrýt. A potom v noci uprchl přes dvůr.

„Víc nevím”, štkal starý muž, „Víc už opravdu nevím...”.

„Víte vy co?”, houkl Drím, „Pojedete s náma”.

„Nevím, jestli...”.

„Ale jo, pojedete. Prostě pojedete, sem řek!”.

* * *

Drím s Babačanem táhli Kaštanovou ulicí směrem Hlavnímu náměstí a dál k městským branám. Za gworovými zády se toporně kinklal komorník Klabich a tvářil se odevzdaně. Že skupinu někdo sleduje, toho si nevšimli. Dlouze a nahlas se zaobírali tím, kam soudce mohl zmizet. A kam zmizela ta Hřibalová, a taky Emma Nostrilová a Jan Souvrať. Navíc podle všeho každý odešel nezávisle a sám. Vypadalo to, že Klabich to buď neví a nebo nechce mluvit.

„Ta chůva se jmenuje Johana”, pravil Drím, „Johana Hřibalová”.

„Proč by měla mít dospělá holka chůvu?”.

Komorník mlčel.

„Třeba to bejvávala její chůva a teď už je to jenom hospodyně a kuchařka. Ale pořád se jí říká chůva”.

„To je možný”.

Všimli si ho, až když městské hradby zmizely z dohledu. Ten jezdec pobídl koně a jen co tři pronásledované muže dojel, seskočil a začal řvát. Křičel na Borůvku, který zbledl jako stěna.

„Kde je Emma, ty malej hajzle!?”.

Byl to praporečník Hanyš Lubina, nepřičetný a rudý vzteky.

Komorník Klabich se tvářil, jako by tu ani nebyl.

Komorník Klabich

V podvečer Drím s Borůvkou přijeli do Liscannoru, usadili Klabicha u hospodského stolu a Jan Krivý před něj postavil ježdík piva s ohřátou klobásou. Brzy se ke Hrochovi dostavili všichni obyvatelé zamotaní do případu Babačan, přivábil je Lubinův řev. Praporečník Lubina byl totiž nepřičetný, neustále se domáhal soudce

Nostrily a Emmy.

Slova se ujal Babačan Borůvka a poněkud lopotně převyprávěl příběh, kterak s Kaplem v Nurnu nekoupili koně a co všechno z toho vzešlo. Lubina hobitovo líčení několikrát nevybíravě přerušil a řval na něj, ať, u všech ďasů, mluví k věci. Klabich mlčel a jídlo před ním vystydl. Neměl na klobásu ani pomyšlení. Když praporečník nebožehého druida Borůvku asi po desáté nazval malým hajzlem, vzpěnila se v Nifovi Bouřlivákovi krev, vyskočil a bafl jej za flígr. Výškově ti dva měřili podobně, ale Lubina po chvílce pošuchování seznal, že pustit se do křížku s tímhle chlapíkem by proň nevedlo k dobrým koncům. Poněkud se uklidnil, nechal se barbarem vyvést ze dveří a vztekle koňmo odcválal. Neopomněl však místo rozloučení zvolat, že za tohle jednání barbar šeredně zaplatí.

Když se Nif ujistil, že Lubina nemá postranní úmysly a neplánuje vyvést nějakou nepředloženost, vrátil se do lokálu. Vpadl přímo do děsivé hádky mezi starostou a rybníkářem. Rybníkář se obhajoval a Otakáro Vesta na něj řval, že je to drzý spratek, který všude byl a všechno zná nejlíp ze všech. A že z života, jaký gwor vede, je mu blivno. A Kaplo se hájil, že dělá to, co uzná za vhodné, a že je prostě nadprůměrně inteligentní, tak ať se s tím faktem Vesta jednou provždy nějak srovná. Nif Bouřlivák vytušil, že hádku vyvolalo to, že namísto nákupu koní se Drím s Babačanem věnovali neřízenému vyjednávání s úřady. Potom někdo zahartusil, ať se přestanou dohadovat o nesmyslech a když už tady jednou ten chlap je, tak že je třeba jej vyslechnout. Míněno tedy informačně vytěžit Nostrilova komorníka Klabicha. Pohled na zoufalého starce uklidnil vášně.

„Takže, pane komoří...”, pravil Vesta poněkud smřlivěji.

„Jsem komorník...”.

„Dobře... Takže pane Klabich... vy nám teďka polopatě a zkratkovitě řeknete, jak se ty příchody, odchody a zmizení, prostě ty věci u vás doma, odehrály v čase”.

„Říká se tomu časová osa”, upřesnil Ieronýmus”.

„Dobře”.

Liscannorští se dozvěděli, že ty věci se odehrály až v posledních dnech. Nejprve

zmizela Emma. Nevrátila se z tancovačky na Modrém kopečku. Potom přišel vyděračský dopis, požadující po soudci výměnou za dceru propuštění tří vězňů z kobek městského soudu. Soudce požadavek splnil, ale obratem bylo na něj uvaleno domácí vězení. Emma se neobjevila a soudce obdržel další vyděračský dopis. Uprchl přes dvůr a instruoval svého komorníka, aby se snažil jeho odchod utajit co nejdéle to bude možné. Potom se včera zdekoval Jan Souvrať a jako poslední i Johana Hříbalová. O tom proč, kam a na jak dlouho, o tom Klabich neměl ponětí. Starý muž se rozplakal.

„A fakt si nesrknete ani toho píva?“, zeptal se soucitně hospodský příručí Jan Křivý, „Klidně bych vám našlehal čerstvou pěnu“.

„Nemám žízeň, děkuji“.

Nastala vášnivá diskuse, co dál. A z dohadů, které připomínaly divoký vír točící se stále dokola, nakonec vyplynuly dvě věci. A to za prvé, že komorníka ubytují ve starém Nifově pokoji a nechají si ho tu jako byt' chabou, ale přesto jedinou možnou spojku se soudcem Nostrilou. A Nifův pokoj byl, jak nakonec i barbar osobně potvrdil, prázdný. Jan Křivý si vzpomněl, že barbar Nif nedávno koupil v obci starší dům a pouze se z hostinského pokoje zapomněl vystěhovat. No a tou druhou věcí, která z diskuse vyplynula, byl závěr, že je nezbytně nutné zvolit si vůdce, a to i přes fakt, že žádná výprava vlastně pořád ještě v dohlednu není. Klapi prostě potřebovali jako sůl, aby jim někdo velel a dal všem jistý řád.

Do aktivního stavu se přihlásili trpaslík Grub, Otakáro Vesta, Kaplo Drím, Nif Bouřlivák, Jan Křivý, Babačan Borůvka, Dwany Růžička a Ieronýmus. Tedy všichni ti, co se nějakým způsobem namočili do případu Babačan. Jako vůdce výpravy-nevýpravy byl zvolen Nif Bouřlivák. Vlastně ani druhé kolo volby jej neurčilo, ale Otakáro Vesta s barem se takto nakonec dohodli vyřešit patovou situaci. Otakáro si pouze vymínil, že v oblasti styků s úřady chce mít hlavní slovo. Nif souhlasil, poděkoval druhům za projevenou důvěru a připomněl, že na území obce však má stále hlavní slovo starosta. A potom dlouho do noci Nurnští rokovali, co by bylo nejlepší učinit a kterým směrem, pokud

vůbec nějakým, se ubírat.

„Můžeme obejít všechny nurnský tancovačky, jestli bysme nenarazili na stopu po Emmě nebo přímo nenatrefili na tu zmizelou Hříbalovou“, navrhl Babačan.

„Víš ty vůbec, kolik může bejt po Nurnu tancovaček?“, zvedl obočí Dwany Růžička.

„Ne“.

„Hodně“.

„Myslím si, že bysme beztak neměli opouštět Liscannor“, podotkl Otakáro, „Nezapomeňte na to, že by se tu měl objevit Otmar Kalivoda a najmout si nás na práci“.

„To je pravda“, přitakal vůdce.

Druzi se usnesli, že bude nejlepší jít na kutě a sejít se v sedm ráno před Janternem. Psal se třináctý den poradostin roku 1089.

* * *

„Neuprchnul, ale ani moc nespal“, nahlásil ráno před Janternem Jan Křivý, když se družina srotila, ve věci Klabich, „Celou noc jsem ho hlídal. Ten dědek je úplně zoufalej a mimo sebe“.

„Taky jsem moc nespal“, přiznal se vůdce, „Přemýšlel jsem o tom, co dělat“.

A předestřel plán, který vymyslel. Dwany Růžička a Jan Křivý zůstanou v plné polní u Hrocha, kdyby se objevil Otmar Kalivoda nebo kdokoli jiný. Zbytek družiny se s Klabichem vydá do Nurnu.

„Dovezeme Klabicha do Kaštanový. Třeba se tam něco změnilo. A potom se stavíme na soudu u toho soudce“.

„Nostrila tam, hádám, nebude“, odušil Grub.

„Myslím toho druhýho... jak se jenom...“.

„Bizon“, vystřelil od boku Kaplo Drím.

„Ale houby Bizon“, křikl Vesta, „Jmenuje se přece Olochaj Brut“.

„Bizon nebo Brut. Dyť je to prašť jako uhod“, odsekl gworský elf.

„Drž už, prosím tě, hubu!“.

* * *

Nostrilův dům v Kaštanové ulici ani městský soud na Náměstí uzdrvených ale žádné nové zjištění nepřinesl. Komorník Klabich došel ke strážným a ti jej bez jakéhokoli zájmu vpustili dovnitř. O tom, že soudce Nostrila se v domě nenalézá, vartující

vojáci zřejmě dosud neměli ani ponětí. A soudce Brut se s Nurnskými odmítl setkat. Po úředníkovi, který odkvačil s žádostí o audienci, žádný vzkaz neposlal. Buď už měl tedy Nurnských plné zuby, nebo byl prostě zaneprázdněn. Kaplo Drím si nechal vystavit úřední potvrzení, že tu byl se dvěma společníky a žádal se soudcem projednat případ Nostrila, ale že byl odmítnut. Potom družina vyrazila na zpáteční cestu domů a Kaplo s Babačanem učinili, co dosud z jiných příčin učinít nestihli. Koupili si koně. A tím se tedy Nurnská družina, dosud stále bez oficiálního zaměstnání, nacházela v plné bojové připravenosti.

Dilema dvou prací

Nabídka práce přišla až patnáctého po čtvrté odpolední, avšak z úplně jiné strany, než druzi čekali. Možná proto byli nabídkou tak zaskočení, možná proto ji přijali. Hostinský lokál tou dobou poněkud připomínal horskou poutní ubytovnu. O stěny opřené batohy napěchované nezbytným i zbytným vybavením nájemného družiníka. Prázdné pingly a tlumoky na kořist. Opřené zbraně všelijakých délek a tvarů. Ochočená zvířata, zastoupená momentálně psem, opicí a krysou. Štěkot, pískot, křik. Chřestění rozvolněných zbrojí. Lidský hlahol. A před hospodou osm pofrkávajících koní. Zvířata cítila nervozitu pánů, cítila, že se něco děje. A do toho všeho vstoupil Jan Souvrať a vychovaně pozdravil. Vůz nechal zaparkovaný vedle koní.

„Počkejte, vy nejste...“, pokrčil nechápavě trpaslík Grub, „Vy jste...“.

„Jan Souvrať“.

„Ano, ale my čekáme...“, zachřel vůdce Nif.

„Nic neříkat!“, šťouchl do něj Otakáro Vesta, „Nic prostě neříkat!“.

Hobit měl na paměti, co slíbili princí Teydrikovi. Tedy především mlčet.

„Přišel jsem za vámi s naléhavou žádostí... A nabídkou...“.

Ta žádost se točila kolem únosu Emmy Nostrilové. Jan Souvrať, soudcův účetní a příručí, obrácej se především na Babačana Borůvku s odkazem na jeho dřívější zcela konkrétní a úředně zapsané vyjádření o

nájemné povaze Nurnské družiny, požádal Nurnské jménem svého pána o pomoc při osvobození dívky z rukou únosců. Tedy zajistit její šťastný návrat domů. Za to byl svým pánem zmocněn vyplatit na stůl zálohu a příslibit desetinásobek návdavkem po splnění zákázky. A uzavření obchodu si vymohl rukoudáním. Babačan Borůvka, ačkoli druhům nevelel, nabízenou pravici upřímně a vřele přijal a je holou skutečností, že nikdo z pardů nic nahlas nenamítl.

„Přijímáte tedy?“.

„Přijímáme“.

V hospodě to ale za nějaký čas, kdy všem do důsledků došlo, že právě uzavřeli obchod, začalo hučet jako v úle. Nurnští, jeden přes druhého, chtěli vědět, kde se Nostrila ukývá, a také kde je Hříbalová a co se vlastně přihodilo, že se všichni ze soudcova okolí vypařili. Jan Souvrať ale pravil, že ráno je moudřejší večera a že si odjede ještě něco zařídít do Nurnu. Ráno se vrátí a rád sezná, že do té doby odhodlní Nurnských nevychladlo. Byl opatrný a obezřetný. Sraz byl domluven na sedmou ranní před hostincem.

„Nekejevli jsme mu nějak kór hrr?“, zeptal se Dwany Růžička, když se Jan Souvrať rozloučil a odcestoval.

Nif pokrčil rameny a Otakáro připomněl, že to jediné a hlavní, o co se mají Nurnští starat, je naplnění příslibu, který dali princí Teydrikovi Gwendarronskému. A to s nějakým Nostrilou nemělo pranic společného.

„Ten Kalivoda se tady navíc doteď neukázal“, nadhodil trpaslík Grub.

„A dost možná se ani neukáže...“, pravil prorocky Ieronýmus.

„Počkáme do rána a uvidíme“, zabručel Nif.

„Ale dyť jsme si přece už pláclí“, ozval se Babačan.

„Prostě uvidíme“.

* * *

Otakáro Vesta byl ze všeho viditelně unavený a odebral se domů trochu se před zítřkem prospat. Nikoli však ostatní. Ti dál hučeli hospodou jako rozdivočelý roj včel. A hučeli do té doby, než do lokálu vstoupil urostlý cizinec v honosném tmavozeleném šatu s černým prošíváním. Představil se jako Otmar Kalivoda, objednal si pozdní večeři a vyžádal si v jisté obchodní věci hovořit s

panem Vestou.

„Dojdu pro něj“, nabídl se Nif Bouřlivák, „Vytáhnu ho z perin“.

„Můžu na něj počkat do rána a přespát tady“.

„Já myslím, že vstane rád“.

„Dobře...“.

* * *

Nurnští se těšili, že konečně osobně dojednájí obchod, ale Otakáro Vesta poté, co se v rozvolněném úboru přihnal a představil, navrhl, aby další jednání proběhlo v klidu u něj doma. Při láhvi salidského a za přítomnosti Nifa Bouřliváka, vůdce Nurnských. A ve Vestově domě potom s pomalu těžknoucím jazykem z vynikajícího vína Otmar Kalivoda, pověřený správce Vrábela, vypověděl, oč mu běží, a odpověděl i na položené otázky, týkající se meziřečského místopisu a historie. Vesta s Nifem potvrdili, že předestřenému úkolu rozumí, ztotožňují se s ním a že si pan správce nemohl vybrat lépe. Přšli na otázku ceny, respektive výše denního žoldu na skupinu. Nifovi šly počty prachbídne, ale potenciální naditost kapes Nurnských zachránil Otakáro, neboť ten na rozdíl od barbara počítat uměl velice zdatně. A došlo tedy k dohodě na částce, která se očividně vešla do Kalivodova plánovaného rozpočtu a byla i stran Nurnských považována za důstojnou a odpovídající. Po stvrzení obchodu stiskem pravic nabídl Otakáro vrábelskému správci Kalivodovi pokoj pro hosty, rozestlal mu, a když se pan Otmar, opojený těžkým vínem, odebral na kutě, vypravili se ti dva ke Hrochovi zvěstovat výsledek jednání.

* * *

U hrocha Nif s Otakárem dopodrobna vyklopili, co se dozvěděli. Tedy že pan Otmar Kalivoda byl jmenován dočasným správcem hradu Vrábela a jeho úkolem je hrad převzít a spravovat oblast do doby jmenování nového pána Meziřečí. Nurnští mají pana správce chránit a být mu při ruce radou i skutkem, aby toto poslání bylo naplněno.

„Prostě máme převzít Vrábela a stabilizovat situaci“, vysvětlil Otakáro.

„Stabilizovat situaci?“, zdvihl obočí Dwany Růžička.

Liscannorský starosta vysvětlil, že tento výraz, ačkoli jej Otmar Kalivoda

nepoužil, nejlépe vystihuje to, co se má v Meziřečí odehrát. A připomněl, že s rodem pánů z Vrábela, který na jaře s posledním dědicem vymřel, se spojují výrazy jako vrábelské šílenství či vrábelské prokletí. Tyto informace ale už Nurnští znali od Teydrika a Kalivodův výklad se ubíral ve stejných intencích.

„Mimochodem“, upozornil Nif, „Ten Kalivoda už je sbalenej na cesty. Před hospodou má vůz nacpanej osobními věcmi s dvěma koňmi“.

A Vesta přidal k dobru, že ten muž se skutečně na Vrábela stěhuje, poněvadž v tom voze veze prý i nábytek, postel, nádobí, gwendarronský praporec a podobně. A taky jim ukázal oficiální jmenování a pověření převzít meziřečský hrad, opatřené královskou pečeti a Lintholdovým podpisem.

„Tím chci říct, že pan Kalivoda je opravdu pan Kalivoda a že nás netahá za fusekli“.

„V tom Meziřečí v jistý Delkaře na obchodní cestě mezi Marrburkem a Vlandramajevou pevností gwendarronské armády, čítající asi padesátku mužů ve zbrani“, vzpomněl si Nif, „A ten Kalivoda tvrdí, že má oprávnění vyžádat si jejich pomoc, když bude potřeba“.

„A proč si jí teda nevyžádá rovnou?“, namítl Grub.

Otakáro připomněl, že princ Teydrik si přeci přál, aby Otmarova cesta zůstala co nejdéle v utajení, a že tedy pan správce o pomoc vojska zřejmě dříve či později požádá, ale až bude na Vrábela pevně etablován. Navíc se dá očekávat, že s příchodem armády úkol Nurnských v této věci velice pravděpodobně skončí. Nif připomněl ještě jednu věc, a to informaci, že pan Kalivoda má po cestě v plánu nevyhnout se Naglinu, ale zato Marrburk objet obloukem. A to že tedy dost pravděpodobně znamená, že marrburským úřadům z nějakého důvodu nevěří.

„Jo, a ten soudce, co měl Otmaru doprovázet, tak ten nepojede“, vzpomněl si ještě Otakáro.

„Máš na mysli Nostrilu?“, zeptal se Ieronýmus.

„On ho sice nejmenoval, možná ani nezná jeho jméno, ale mám na mysli

Nostrilu“.

„No tak ten nepojede, to je jasné“, přitakal Kaplo Drím, „Ten má asi svezch starostí dost“.

„Když už jsme u toho Nostrily...“, připomněl Babačan, „Slíbili jsme mu pomoc a ráno nás tady má vyzvednout“.

„Takže máme teď vlastně takový dilema“, ozval se Dwany Růžička, „Takový dilema dvou prací“.

„Co je to dilema?“, strnul Nif Bouřlivák.

„Dilema? Dilema je...“, zahloubal se Ieronýmus, „Jak bych ti to...“.

„Problém“, skočil mu do řeči Jan Křivý, „Máme prostě problém“.

A bylo tomu tak. Nurnští přijali dvě práce od dvou zaměstnavatelů a oba obchody stvrdili rukoucáním. Vlastně na obě práce přijali i finanční zálohu. Bylo třeba se rozhodnout, jak to dilema vyřešit, jak z toho ven.

Hostinec se opět rozhučel jako nevymetaný komín, ve kterém chytly letité saze.

„Mohli bysme říct tomu Kalivodovi, že potřebujeme den dva na přípravu“, navrhl Dwany Růžička, „To by měl snad pochopit“.

„A mezitím odjet s tím Souvratem a nějak vyřešit toho Nostrilu?“.

„Přesně tak“.

Otakáro se obětoval a navrhl, že ráno, až se tu Jan Souvrat ukáže, by s ním mohli všichni odjet. A on zatím Otmaru Kalivodu pozdrží, vysvětlí mu, že Nurnská družina se připravuje na cestu a počká tu s ním.

„Ale maximálně dva dny, na víc to neukecám“.

A vysvětlil, že práce pro prince Teydrika by měla mít ve všech ohledech přednost před řešením osobních potíží nějakého soudce.

„Jo“, souhlasil vůdce Nif, „Přesně takhle to uděláme“.

Dilema dvou prací sice jednou provždy vyřešeno nebylo, stále viselo ve vzduchu, ale Nurnští získali momentálně to nejcennější - získali čas.

Vyděračské dopisy

Jan Souvrat byl účetní, a tedy pečlivý a pedant. Na místě dohodnutého setkání, tedy před hostincem, se objevil dokonce s mírným předstihem a s povděkem kvitoval, že Nurnští už jsou připravení. Naditý vůz Otmaru Kalivody totiž považoval za jejich přípravu na cestu. A přivítal se s každým postupně tak, jak za ranní mlhy přicházeli. Působil velice nervózně.

„Tak kde je teda pan soudce Nostrila?“.

„Uvidíte...“, odvětil, „Jsou to asi tři hodiny cesty k pobřeží“.

A pobídl koně a jeho kočár se rozjel směrem k Nurnu.

* * *

Cestou se Jan Souvrat nechal slyšet, že soudce Nostrila má poté, co byl Emminými únosci podveden a ti namísto jejího propuštění na svobodu vznesli nové nároky, tentokrát výkupné, v plánu s únosci jednat osobně a jaksi plně podle svého. Zamýšlí prý mít kromě peněz v rukávu i trumf, který chce použít, a získáním toho trumfu pověřil Johanu Hříbalovou. Mezitím, během Souvratova vyprávění, minuli družiníci Nurn, jeli asi dvě míle na sever po obchodní cestě a odbočili vlevo k moři.

„Co je to zač, ten trumf?“, chtěl vědět Nif.

Jan Souvrat na naléhání poněkud neochotně vysvětlil, že tím Nostrilovým trumfem v rukávu se má stát jistá Baranka Kortová.

„Ta malá holka?“, pozdvihl huňaté obočí trpaslík Grub, „Ta co pobodala nurnského strážného?“.

„Ano, ta malá holka“.

„Ale vždyť ta sedí za mřížemi!“, připomněl Babačan.

Jenže Jan Souvrat vysvětlil, že soudce Nostrila, dokud byl ještě váženým soudcem v úřadě, rozhodl dívku umístit do nurnského sirotčince, který se nalézá na konci Lipové ulice. Tedy rozhodl o jejím pobytu pod přísným dohledem alespoň do doby, než se zjistí, kdo jsou její rodiče. A dívka se v novém prostředí dost možná paměť začala pozvolna vracet, neboť že se jmenuje Kortová, na to se dříve nebyla s to rozpomenout.

„Víte vy co?“, ozval se najednou Dwany Růžička.

„Ne“.
„Míříme do Vranigostu!“.
„Přesně tak“, přitakal pan Souvrat’.
„Je to taková opuštěná usedlost... Vy to tam znáte?“.

Na obzoru se černala křivá silueta útlé věže a až sem doléhal slabý zvuk mořského příboje.

* * *

Soudce Nostrila se ukrýval na ploché střeše opuštěné Gwarditovy věže a chvíli to trvalo, než o sobě dal vědět. Jan Souvrat’ musel vylézt až nahoru a Nurnští ho následovali. Pyrofor Grub se uhnízdil na vartu o patro níž a zevloval u okna s výhledem k východu. Čekal, že jestli někdo přijede, přijede právě odtamtud, kudy sem přicválali oni sami.

Nurnští se na větrné střeše věže stali svědky hádky mezi soudcem a jeho příručím a pochopili, že soudce o tom, že Jan Souvrat’ najme a přivede cizí muže, neměl ani ponětí. Měl svůj vlastní plán na záchranu Emmy, ale ten plán stál na vodě. Představoval si, že vše vyřídí sám a osobně, ačkoli si únosci žádný kontakt nepřáli. A zamýšlel, že pokud bude mít v rukou Baranku Kortovou, bude mít ve vyjednávání navrch a vše se odehraje podle jeho scénáře. Jenže Jan Souvrat’ soudcův plán považoval za bláhový a rozhodl se najmout Nurnské, kteří, jak vyjevil nedávný úřední výslech Babačana Borůvky a Otakára Vesty, v takovýchto záležitostech měli cenné zkušenosti a výsledky. Zaplatil jim zálohu ze svých vlastních úspor a přislíbil část peněz, které byly na soudci vymáhány stran únosců. To soudce tuze rozezličilo. Nakonec ale musel souhlasit, že konání Jan Souvratě byl vedeno v dobré víře a když se do rozhovoru nesměle zapojili i někteří vnímavější z Nurnských, přiznal, že mu celá záležitost s únosem Emmy přerostla přes hlavu. Pan Nostrila přiznal, že skrze Jana Souvratě pověřil Johanu Hříbalovou, aby zapůsobila na praporečníka Hanyše Lubinu, na nějž z důvodu blízké vazby na dceru Emmu měla nezanedbatelný vliv.

„Aby na něj zapůsobila v jakým smyslu?“, chtěl vědět Ieronýmus.

Praporečník Lubina měl podplatit představenou sirotčince a přivést Baranku Kortovou k Severnímu majáku. Severní maják se nalézá na nurnských útesech.

„To je ale asi dost protizákonný, ne?“, podotkl Jan Křivý.

„A vydírání a hrozby smrti snad ne!?!“, křikl Nostrila.

Potom si sedl na zem a chytil hlavu do dlaní.

„Nevím, co dál... Prostě zajedu do té Plyje a udělám pro Emmu, co bude v mých silách. I kdyby mě to mělo stát život“.

Nějaké profesní důsledky pro soudce očividně nebyly podstatné. Potom zašátral v příruční mošně a vyňal listy papíru. A podal jim je.

Dopisů bylo pět, všechny psané na drahém papíře s vodoznakem znamení z případu Babačan. Samotné vydírání soudce předcházely tři vyděračské listy určeným jiným osobám. Teprve čtvrtý a pátý list z předložené korespondence byl adresován soudci. Ve čtvrtém se Emmi únosci dožadovali propuštění vězňů, v tom pátém si řekli o peníze. Dopisy nebyly datované, ale Nostrila dataci znal. Korespondenci převzal o devátých, respektive dvanáctých poradostinách. Otakáro začal číst.

*Ctihodný soudce
Blažej Nostrila
Kaštanová ulice, Nurn*

Vážený pane soudče Nostrilo,

dovoluji si Vás oslovit s žádostí o neprodleně propuštění osob toho času křivě obviněných a vězněných na půdě městského soudu v Nurnu. Jedná se o následující osoby:

*Mojmil Kvěch řečný Maso
Marko Žluč řečený Mlučem
Julius Věchet řečný Julek Pírko*

Svobodu těchto osob za svobodu a život vaší dcery Emmy Nostrilové. Vaše dcera se těší výbornému zdraví a je o ni postaráno způsobem přínáležejícím jejímu pohlaví i důležitosti, jaké se těší ve Vašem srdci.

Po provedení výše uvedeného a při bezvýhradném zajištění následujících okolností obchodního ujednání bude Vaše dcera Emma neprodleně a bez úhony propuštěna a již nikdy v budoucnu nebudete

osloven.

Předmětné okolnosti jsou sice zřejmé, ale je záhodno je pro pořádek zmínit. Na obchodní dohodu mezi Vaší a naší stranou se vztahuje obchodní tajemství. Vyzrazení obchodního tajemství jakékoli třetí straně by znamenalo okamžité odstoupení od obchodu se všemi důsledky z toho vyplývajícími.

Vážený pane soudče Nostrilo, vše je na Vašem osobním uvážení. Ohledně případných referencí na obchodní záruky dovoluji si uvést jméno ctěného pana Závíše Murhy, nurnského pivovarníka, s nímž jsem měl možnost jednat. Pevně věřím, že v případě úspěšného dokončení předmětného obchodu taktéž ochotně poskytnete kladné reference, budete-li osloven.

Pevně věřím, že si rozumíme.

*S úctou a písemným rukoudáním
navždy Váš
Anatol Bradd*

A potom hobit přečetl nahlas druhý list.

*Ctihodný soudce
Blažej Nostrila
Kaštanová ulice, Nurn*

Vážený pane soudče Nostrilo,

předeshlou korespondenci chápejte jako zkoušku loajality. Tu jste prokázal a jistě chápete důvody, proč byla požadována. Dovoluji si Vás nyní oslovit s žádostí o vystavení výplatního úpisu na obnos šedesáti pěti tisíc zlatých na jméno Anatol Bradd a složení předmětného obnosu u Vámi vybraného zástupce Západního peněžního sdružení. Dovoluji si doporučit složení obnosu přímo ve Vašem domovském městě, neboť zemské obchodní cesty obecně vzato nejsou považovány za ty z nejbezpečnějších.

Zmíněným obnosem byl oceněn život vaší dcery Emmy Nostrilové. Vaše dcera se těší výbornému zdraví a je o ni postaráno způsobem přínáležejícím jejímu pohlaví i

důležitosti, jaké se těší ve Vašem srdci.

Výplatní úpis stvrzený zástupcem Západního peněžního sdružení zašlete jako běžnou korespondenci užitím služeb Poštovního úřadu níže uvedenému příjemci.

*Porejt Kalvach
Tmarstská oblast
Plyj*

Po provedení výše uvedeného a při bezvýhradném zajištění následujících okolností obchodního ujednání bude Vaše dcera Emma neprodleně a bez úhony propuštěna a již nikdy v budoucnu nebudete osloven.

Předmětné okolnosti jsou sice zřejmé, ale je záhodno je pro pořádek zmínit. Na obchodní dohodu mezi Vaší a naší stranou se vztahuje obchodní tajemství. Vyzrazení obchodního tajemství jakékoli třetí straně by znamenalo okamžité odstoupení od obchodu se všemi důsledky z toho vyplývajícími.

Vážený pane soudče Nostrilo, vše je na Vašem osobním uvážení. Ohledně případných referencí na obchodní záruky dovoluji si uvést jméno ctěného pana Závíše Murhy, nurnského pivovarníka, s nímž jsem měl možnost jednat. Pevně věřím, že v případě úspěšného dokončení předmětného obchodu taktéž ochotně poskytnete kladné reference, budete-li osloven.

Pevně věřím, že si rozumíme.

*S úctou a písemným rukoudáním
navždy Váš
Anatol Bradd*

Nurnští podrobně prozkoumali i předešlé tři listy. První, datovaný někdy k travnu 1088 byl adresován jistému Jorachimmu Braddovi, členovi městské rady v Turmegu, a s odkazem na reference od pana Ordela Klapiše, klenotníka z Ravy, si nárokoval finanční obnos za propuštění uneseného syna. Podepsán byl jistý Vístred Mazurek. Druhý list s datací k hodovanu 1088 byl jako by jej

někdo okopíroval a psaný stejným rozmáchlým rukopisem. Pouze předmětem směny neměla být osoba, ale neznehodnocení, respektive zřejmě neotrávení produktu výroby, tedy piva značky Murhův ležák. Vydíraným byl Záviš Murha, významný člen cechu pivovarníků a majitel pivovaru v Nurnu a jako reference na tak řečené obchodní záruky uveden Malfred Hlína, velkostatkář z Králova Dvora. Za únosce podepsán Aramej Vistred. Třetí list z deštna 1089 už byl psán jiným rukopisem, přesto text jako by byl opisem těch předešlých. Nějaký a zřejmě údajný Anatol Bradd očekával složení tučného obnosu u peněžního souručenství a zaslání směnky za propuštění paní Ornelie Dvorské, životní družky pana Andara Sankoty, šedovského zastavárníka. Jako reference pro korektní jednání pana Bradda byl uveden Záviš Murha, nurnský pivovarník.

Nurnští se usnesli, že všechny ty vyděračské dopisy nepsal žádný pologramot, ale osoba učená. Respektive navrhl jejich texty. Psány byly třemi různými rukopisy. Jména, kterými byly listy podepsané, byla určitě smyšlená. Jména Vistred Mazurek, Aramej Vistred, Jorachim Bradd a Anatol Bradd nemohla být pravá. Pouze Jorachim Bradd, coby osoba vydíraná. Co bylo také zajímavé, že oba dopisy adresované soudci Nostrilovi byly podepsané stejně jako list pro Andara Sankotu, který byl jediným dalším vydíraným z Nurnu. Bylo jasné, že takových vyděračských listů mohlo být i víc, soudce Nostrila se přiznal, že se k nim dostal přes pana Andara Sankotu a věci se věnoval jaksi ve volném čase. Jediné, co se ve všech listech opakovalo, tedy pokud šlo o peníze, byl fakt, že měly být složeny v Západním peněžním souručenství, které mělo vystavit směnku splatnou na jméno, a tato směnka měla být odeslána běžnou poštou na konkrétní adresu. A adresát byl vždy ten samý, jakýsi Porejť Kalvach z Plyje v Tmarstské oblasti.

Nurnští se dohodli se soudcem, že by se chtěli o samotě poradit a k tomu účelu sešli za Grubem o patro níž.

„Nevím, kde je ten Plyj, ale Tmarst se nachází naším směrem“, pravil šermíř Dwany, „Leží směrem na Meziřečí“.

„Takže ty myslíš, že bysme mohli zabít dvě mouchy jednou ranou?“, zeptal se

Kaplo Drím.

„Pokud by Kalivoda nebyl proti...“.

„A proč by měl být pro?“, namítl Ieronýmus.

„Někdo jede“.

„Nevím“.

„Říkám, že někdo jede“, zopakoval nevzrušeně Grub, zírající z okna.

Teprve teď trpaslíka vzali na vědomí a nahnuli se k oknu. V dálce se pohybovalo několik jezdců a za nimi vozík. Blížili se.

„Jsou to modrokabátníci“.

Zavrzal poklop vedoucí na střechu a v něm se zjevila postava Jana Souvratě.

„Je to Lubina, Hanyš Lubina osobně“, sdělil stroze, „Zkuste se držet zpátky“.

A potom se všichni jali sestupovat dolů. Bývalý soudce Nostrila šel první.

První ztráta

Hanyš Lubina si všiml koní pofírkávajících kolem vyvrácených vrat Gwarditovy věže a přikázal svým mužům rozvinout se v půlkruh. Voják na kozlíku dvoukoláku, jehož náklad hranatého tvaru byl zakryt starou plachtou, zarazil koně a ohlédl se směrem ke koni přivázanému k zadní postranici. Kůň nesl spoutanou ženu kyprých tvarů. Žena měla v ústech roubík a divoce sebou cukala. Praporečník sesedl z koně a už už se chystal vyštěknout další rozkaz, když tu z vylomených vrat vyběhl soudce Nostrila a zvolal, ať všichni nechají zbraně skloněné.

„Všechno vím, pane!“, zvolal Hanyš Lubina, „Zařídil jsem, co jste požadoval, a jsem připraven za milovanou Emmu položit život! Hřibalová mi už všechno řekla...“.

S tím, že Lubina Johanu Hřibalovou u Severního majáku nechal zajmout, svázat a potom jí vrazil pár facek a kopanců, aby mu nakonec vyklopila, že někdo unesl Emmu a kde se ukrývá ctihodný soudce, se nijak netajil. Dokonce byl na své vyjednávací umění náležitě pyšný a teď tu byl připravený soudci k službám. Soudce však takovým nadšením a odhodláním neopylval.

„Ihned ji pusť!“.

Praporečník Lubina vydal příkaz a s nelibostí pozoroval, kterak se Nurnští vmísili

mezi jeho muže. Barbar Nif ihned vytušil, že Lubinovi muži tady nejsou oficiálně a s velitelovým chováním tam u Severního majáku ne všichni až tak souzní. Barbar otevřel flašku kořalky a nabídl jednomu, který se celou dobu tvářil poněkud rozpačitě. Nif si dřepl na zem, voják také. A další se přidal. Praporečník Lubina se zamračil, ale dál se věnoval soudci. Z podivné a tragikomické debaty, která se rozpoutala napříč všemi, si Nurnští poskládali takový obrázek, že soudce by nejraději jel do té Plyje sám, ale když už tady Lubina se svými muži jednou je a dobrovolně nabízí své služby, přibral by jej raději, než Nurnské. Praporečník soudcův postoj podporoval. Přisahal, že za Emmu a soudce by položil i život, kdyby bylo třeba, a že ti liscannorští vidláci jsou chamraď a špína. A tedy především Borůvka, ten že je z nich nejhorší, jak měl možnost poznat. Jenomže Jan Souvrat, jehož slovo mělo u soudce evidentně velkou váhu, pana Nostrilu zapřisahal, že Lubina, při vši účtě, je horká hlava a přivodil by Emmě svým nepředvídatelným arogantním chováním jediné záhubu. Nedal se odbýt ani praporečnickovým vzteklym řečením a stále opakoval, že takovou nadmíru vážnou věc je třeba svěřit do rukou lidem na slovo vzatým, kteří mají v takových ohledech prokazatelné zkušenosti. A navíc že už si pláclí. Jenže soudce odvětil, že plácl si tak jedině on sám a slíbil peníze, které nejsou jeho. Část Lubinových vojáků se tvářila, že tohle slyší prvně a rozhodně jim to nevonělo. Spíš smrdělo dezercí. Johana Hřibalová s tvář opuchlou bitím nasadila všemu korunu, když usoudila, že Lubina ani ti Souvratěm najatí vesničtí rabijáci by se do věci neměli míchat, protože vyděrači se vyjádřili zcela jasně. Tedy uložit peníze a poslat úpis. A Soudce rezolutně zavrtěl hlavou a trval si na tom, že rozhodně osobně pojedí do Plyje a rozhodně výměna proběhne za jeho účasti tak říkajíc z ruky do ruky. Potom si soudce odtáhl Hanyše Lubinu stranou, ztišili hlasy a o něčem se jali dohadovat. Rozhňevaná Johana Hřibalová si odtáhla Jana Souvratě, něco mu hučela do uší, on oponoval a lomil rukama. Gwendarronští vojáci se tvářili poněkud nechápavě a Nif svolal Nurnské do jednoho houfu.

„No, chápete to?“, posteskl si vůdce, „Chápete to někdo?“.

„Začínám mít pocit, že to všechno souvisí s Otmarem Kalivodou“, šeptl Dwany Růžička, „A teda že někdo měl velkej a zásadní zájem, aby soudce v Meziřečí po správcově boku nebyl přítomnej“.

„Jako že někdo unes jeho dceru, aby se soudce zdiskreditoval a nemohl se zúčastnit Kalivodova posláním?“.

„Přesně tak“.

Grub přišel s podezřením, že z těch tří zločinců, které soudce na základě vydírání byl nucen propustit, byl pro někoho důležitý jen jeden. A že ti dva zbylí se stali jenom potřebnou kouřovou clonou.

„Ale kterej by byl ten důležitější?“, zeptal se Babačan, „Ten Maso?“.

„Ne, to spíš ten Marrburčan, ten Mlučem“, usoudil Grub, „Ten, co se zapletl s Revenanem“.

„Nekromant...“, zašuměl Jan Křivý.

„Jo, přesně tak. Je to, sata, nekromant“, přitakal vědoucně Kaplo Drím, „A prachy se nekromantovi hoděj vždycky“.

Zřejmě měl na mysli, že ten Mlučem, neboli Marko Žluč, nějakým způsobem zorganizoval svoje propuštění na svobodu a že nezákonným způsobem shromáždí peníze na financování svých nekálých a veskrze temných piklů.

„Co ale teď?“, zeptal se Nif, „Co z toho všeho vyplývá?“.

„Ledasco“, odpověděl vědoucně Ieronýmus, „Vlastně všechno a nic. Záleží na úhlu pohledu...“.

Nurnští si všimli, že Jan Souvrat' popošel od Hřibalové k soudci Nostrilovi a ten gestem odvolal Lubinu. O něčem se ti dva dohadovali. Praporečník se vrátil ke svým mužům, kde vyslechl několik polohlasných nespokojených poznámek mužstva.

„Nezbyde, než si promluvit se soudcem“, rozhodl se vůdce Nif.

„Můžu s váma?“, odhodlal se barbar, „Na slovíčko?“.

„Mluve...“.

Nif začal poměrně obšírně vykládat, proč by soudce měl vložit svůj osud do rukou Nurnských a proč by se měl zbavit praporečníka Lubiny. Zároveň pronesl několik náznaků, že Nurnští beztak někdy do tamních končin kolem Tmarstské oblasti mají

namířeno, poněvadž jsou zainteresováni do jistého státního zájmu, o němž se však nemůže šířit. Zmínka o onom státním zájmu podnítila soudcovu zvědavost. Jan Souvrať přitakal a připomněl praporečnickově chorobnou horlivost, která by mohla způsobit jediné, a to že se věci vymknou kontrole a dojde k tragédii. A snad právě Nifova opatrnost, nenásilnost a jistá bezelstnost, s jakou o celé záležitosti hovořil, a také uvážlivé přitakávání soudcova příručího, pana Nostrilu nakonec přesvědčily odevzdat svůj osud a osud své dcery Emmy plně do rukou Nurnských a Hanyše Lubiny se zbavit. Soudce pravil, že má za tamtím domem přivázaného mezka s výkupným ve zlatě, a že jej tedy přivede. Nif soudce doprovodil za budovu, o níž věděl, že patří Aeddovi Ruindorskému, a tam, když soudce mezka odvažoval, mu navrhl, aby se zbavil všech civilistů, tedy i Jana Souvratě a Johany Hříbalové.

„Čím méně v těchto záležitostech nesběhlých lidí s námi pojede, tím lépe“, řekl barbar Nif a soudce musel chtít nechtě uznat, že je to moudrý názor. Už byl pevně rozhodnutý.

A jak se rozhodl, tak i učinil. Soudce vysvětlil praporečnicku Lubinovi, že jeho služby už nebude potřebovat, a to samé vysvětlil i paní Hříbalové a Janu Souvratě. Jediný souvrať pochopil a ocenil pánovo rozhodnutí jako moudré. Hanyš Lubina se pokusil pana Nostrilu přesvědčit, ale marně. Nakonec se rozhněval a nechal si uražené vyplatit peníze za Baranku Kortovou, tedy peníze, které ze svých úspor ochotně a rád jménem soudcovým složil představené sirotčince. A potom Hanyš Lubina se svými muži odcválal pryč, nechali tu jenom starý plachtou překrytý dvoukolák, jenž měl ukrývat tu pomatenou dívku, která nedávno vážně pobodala strážného u městských bran. Toho muže, co svým zraněním později málem podlehl.

Nurnští pomohli přemístit mezkův náklad, tedy dvě těžké truhlice, na žád' Nostrilova kočáru. Soudce se svěřil, že v té lehčí bedně má osobní věci a ta těžká že ukrývá požadované výkupné. Uzdu od prázdného mezka předal Janu Souvratě.

„Nekoukneme se na tu holku?“, navrhl Růžička.

„Dobrá“, přitakal Nif, „Strhněte tu plachtu“.

V rohu železné klece naložené na něčem, co ponejvíce připomínalo vysloužilý řeznický vozík, se krčila dívka. Byla navlečená v hrubém sirotčím pytlavinovém úboru, z něž trčely dvě vyzáblé bosé nohy. Zamračeně zpoza mříže těkala pohledem po těch mužích venku, ústa semknutá do dvou tenkých čárek. Na vratech klece se houpal těžký zámek.

Nif započal výslech první otázkou, ostatní se postupně přidávali s nahodilými dotazy, ale brzy všem došlo, že té dívce se moc mluvit nechce. Občas úsečně odpověděla, většinou však zarytě mlčela. Ieronýmus se zasoustředil a podařilo se mu vnořit do jejích myšlenek. Byly kusé, zmatené, vyděšené i nenávislné. Padlo jméno Babačan Borůvka a na to jméno se dívka chytla. Nenáviděla Babačana Borůvku k smrti, ačkoli Ieronýmus z dívčiny vizí zřetelně pochopil, že nemá ani mlhavou představu, jak vlastně vypadá. V jejích představách byl vzrostlý, robustní, nejasných rysů, oděný do purpurových šatů. Ale dívka nebyla hloupá, brzy pochopila, že zmíněný Babačan stojí někde tady v hloučku před ní, že ji dostal a nějak si domyslela, že zlý muž je ten obhroublý užvanělý trpaslík nalevo před ní. Byl to Grub. A otočila se k němu a vyštěkla, že ho nenávidí a že ho zabije. Grub se uchechtl a odvětil, že to on tady bude zabíjet a naloží s dívkou stejně jako s jejími tetami, pokud nezačne mluvit.

Výslech nepřinesl mnohé, pouze neověřitelný fakt, že Baranka se skutečně jmenuje Kortová a její rodiče že žijí ve vsi jménem Kotleba. Kde se však ta Kotleba konkrétně nachází, to divoké děvče nebylo schopno vysvětlit. Střepy do mozaiky přikládal i Ieronýmus, který tu a tam někomu stranou popsal nějaký popsatelejší výjev z dívčiny hlavy, a ten jej potom reprodukoval dále tichou poštou mezi ostatní. Nurnští si tedy učinili obrázek, že těch tet, s nimiž dívka přiletěla na varanech, v té Kotlebě snad žije vícero a že vesnice se nalézá na břehu nějaké vodní plochy v horách. Alespoň takový vjem získal Ieronýmus. Obraz jezera v klínu hor. A že tam s těmi tetami slouží nějakému pánu, jehož jméno je prostě a jednoduše Pán. Baranka však Pána nikdy osobně neviděla,

respektive jeho silueta byla bez tváře. Dívka byla přesvědčená, že ten Borůvka nějakým způsobem Pána ranil a Pán tedy v sebeobraně poslal tři z jejích tet a Baranku, aby Borůvku zardousily. Borůvku - zabijáka. Aby ukončily jeho život v plamenech ohnivých. Babačan Borůvka prostrčil skrze mříž ruku a položil dovnitř jablko. Dívka se zamračila a ani se nehnula. Ieronýmus viděl, jak zaváhala, zda po hobitově ruce neskočit a nezakousnout se do ní, a jak se v její hlavě rozlévá nenávisť. Také zřetelně vnímal divoký pohled, kterým téká po Nurnských z jednoho na druhého a odhaduje, který z nich je ten nejnebezpečnější, který jí chce ublížit. Na rozdíl od svých pardů ale ten pohled vnímal nikoli zvenčí, ale zvnitřku hlavy. A padaly další a další otázky ze všech stran a taky urážky jí blízkých, ale dívka se jenom uzavírala do sebe, koncentrovala se. Ieronýmus to tušil, ale na druhou stranu nevěřil, že by v dívce mohlo být tolik vnitřní síly. A potom náhle, když už toho bylo příliš, z jejích očí vyšlehy blesky.

Kaplo Drím nevěřicně vypouklil oči a zhroutil se na zem. Dívka se uvolnila, překvapený Ieronýmus tu náhlou záplavu zadostiučinění zřetelně vnímal. Z gworovy propálené hrudi se tence kouřilo. Všichni překvapeně zírali neschopní slova. Teprve po chvíli se odhodlal Babačan Borůvka.

„Je mrtvej...“.

„Zakrejte jí plachtou!“, zařval najednou Nif, když mu ta hrůznost okamžiku v plné síle došla.

Ieronýmus zneviditelně opičáka a nechal ho vlézt dovnitř. Animalio mělo jasné příkazy. Ta holka uměla čarovat. Kdyby to chtěla zkusit znovu, opičákovým úkolem bylo okamžitě zasáhnout, případně nahlásit, kdyby se oddala meditaci. A především jí zrzavé zvíře mělo v té meditaci všemi prostředky zabránit.

* * *

Tělo Kapla Dríma bylo pohřbeno na přílehlém vranigostském hřbitově vedle čerstvého hrobu Aedda Ruindorského. A když na nebožtíka naházeli hlínu, vůdce Nif nahlas pravil, ať gwor odpočívá v pokoji. Potom si Nurnští rozdělili rybníkářův sporý majetek, jež bylo věru pomálu. Asi nejcnějším, co po gworovi zůstalo, byl jeho nový kůň.

Vůdce Nurnských se rozloučil s

Janem Souvratěm a slíbil, že Nurnští pro záchranu Emmy udělají vše, co bude v jejich silách, a ať nemá strach. Pravil, že soudce je v dobrých rukách. Potom se Pan Souvrať s Johanou Hříbalovou se soudcem rozloučili, popřáli mu šťastného shledání s milovanou Emmou, a s mezkem v závěsu se vypravili směrem k Nurnu. Nurnští měli konečně příležitost se poradit.

Druzi se ujednotili v tom, že bude nutné sehnat v Nurnu nějakou kloudnou mapu, spojit se s Otmarem Kalivodou a Otakárem Vestou a odklidit se se soudcem Nostrilou někam mimo Nurn a Vranigost. Nebylo totiž vůbec jasné, co provede praporečník Hanyš Lubina. Bylo tedy zřejmé, že se družina musí rozdělit, a aby se mohla zase setkat, bylo třeba určit nějaký bod shledání. Jako sraziště byla určena vzdálenost tří hodin cesty po severní obchodní cestě, případně nějaká vesnice poblíž této vzdálenosti. Nikdo si ale nebyl zcela jistý, zda se tam jakákoli vesnice s ucházející hospodou vůbec nachází. Spíš převládala názor, že noc družina stráví u cesty v lese.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*